

Železná Ruda byla objevena díky železnici

(rozhovor s Michalem Šnebergrem, starostou Železné Rudy)

Na letošní Rysí slavnosti na hraničním nádraží v Alžbětíně zavítalo přes tisíc návštěvníků. Akci, která je spolufinancována z programu Tierisch Wild, tradičně organizovalo město Železná Ruda. Starosta Železné Rudy Michal Šneberg nám několik zásadních věcí vysvětlil.

Pane starosto, můžete představit program Tierisch Wild? A proč akce nese název Rysí slavnosti?

Rysí slavnosti jsou spolufinancovány z programu Tierisch Wild, ve kterém je město Železná Ruda zúčastněno. Tierisch Wild je nově založená přeshraniční iniciativa, kterou tvoří 12 bavorských a 9 českých obcí regionu Národních parků Bavorský les a Šumava. Tierisch Wild znamená „zvířecky divoká“, to znamená, že prostě příroda, která nás tady obklopuje, je něčím výjimečná a tento program má zvýraznit toto území a pomoci se mu ekonomicky prosadit. Tierisch Wild si klade za cíl nenásilnou formou propojit ochranu přírody s cestovním ruchem a tak určitě osloví jak klasické milovníky přírody, tak fanoušky outdoorových aktivit, kteří chtějí zdejší divočinu poznat spíše aktivně a užít si tak své „zvířecky divoké dobrodružství“. Každá obec si pro sebe zvolila své vlastní zvíře, kterým se prezentuje. Od tetřeva až po vlka. Každé takové zvíře je pak patronem obce a zároveň hybatelem všech infrastrukturních opatření v obci, kterými je možné zatraktivnit pobyt v obci a obeznámit turisty s jedinečnou přírodou obou sousedních národních parků. Vznikají tedy taková zařízení jako „rysí a hadí stezky“, „sovi dům“ či „netopýří centrum“. A my máme to symbolické zvíře pro město Železná Ruda společně s Bavorskou Železnou Rudou rysa, a proto jsme i tuto akci nazvali Rysí slavnosti.

Dva předchozí ročníky Rysích slavností byly orientované trochu jinak. Byly založeny na rytířských turnajích a rytířských slavnostech. Proč měly letošní slavnosti akcent k železnici?

Patří to k naší historii. První parní lokomotiva, která na slavnostech jezdila, byla z roku 1877. Tehdy železnice na Železnorudsko dorazila a přivedla sem turistiku. A zároveň s historií železnice jsme si říkali, že by bylo dobré pozvat i certifikované výrobce, protože řemesla na Šumavě žijí, žijí - a to je dobře. Tak ať se představí! Takže byli zde i certifikovaní šumavští výrobci, kteří vlastní značku „Šumava originální produkt“ a nemohou chybět ani rodinné pivovary.

Na Rysí slavnosti přišlo přes tisíc návštěvníků. Byl jste spokojen s návštěvností?

Nadmíru! Vláček, který jezdil z Alžbětína na Špičák a zpět a vozil lidi zadarmo, byl až přeplněný. Na nádražích byl velký zájem. Lidé se celý den jakoby střídali, vlaky je sem na nádraží dovážely. Akce měla bohatý doprovodný program. Návštěvníci měli možnost zdarma navštívit i Muzeum lokálních drah (Localbahnmuseum) v bavorské části nádraží. To se také nestává každý den. Hodně lidí to mu-

zeum objevilo takhle poprvé. Byla k vidění drážní technika, bylo tam několik historických lokomotiv. Osobně se snažím propagovat obě dvě části města. Železná Ruda má českou a bavorskou část, a je třeba, aby se podpořila jejich spolupráce, aby se podpořila návštěvnost. Jakákoliv akce, jakýkoliv podnět k tomu, aby se tomu tak stalo, je pro mne důležitý. Železná Ruda byla objevena a zpřístupněna díky železnici a železnice tady má pro toto území velký význam.

Text Hana Sádliková,

foto Hana Sádliková a Václav Chabr

Lovecký zámek v Železné Rudě

Starostové Michal Šneberg (vlevo) a Thomas Müller (Bavorská Ruda)

Do soboty 28. srpna jezdí od sedla Špičák k Černému jezeru nízkopodlažní autobus na stlačený zemní plyn. Ze sedla vyjíždí denně v 10, 12, 14 a 16 hod. Po letech se tak obnovuje šetrná autobusová doprava k jednomu z nejkrásnějších šumavských jezer. Černé jezero dosahuje hloubky 40,1 m, původně však bylo mnohem hlubší. V historii sloužilo také jako posilovací nádrž při plavení dřeva a jako retenční nádrž pro výrobu elektřiny. Přečerpávání bylo zastaveno až v 70. letech minulého století. Jezero leží na severovýchodních svazích Jezerní hory (1343m).

Rysí slavnosti – historie a šumavští certifikovaní výrobci

O prvním červencovém státním svátku proběhla v Alžbětíně u hraničního nádraží akce podporovaná z programu Tierisch Wild – Rysí slavnosti. Akce v minulých dvou ročnících zaměřená na rytířské souboje se letos představila v jiném světle. Sice taktéž s návratem do historie, ale tentokrát do té „železničářské“, doplněné současným uměním výrobců originálních šumavských produktů.

Historická mašinka po celý den vozila do Alžbětína stále nové návštěvníky, nouzi o zájem neměla ani historická ruční drezína, provozovaná na okrajové koleji. Dobrou náladu umocnily kapely Švejk band a Pelíškové. O občerstvení, pití, ale i upomínkové a jiné výrobky se z větší části postarali prodejci se svými certifikovanými výrobky Šumava originální produkt. Po celý den panovala v Alžbětíně dobrá nálada, i když párkrát sprchlo. Poslední hosté odcházeli v pozdních večerních hodinách až poté, co byla ukončena i reprodukováná hudba.

Celý den proběhl v uvolněné atmosféře ke spokojenosti nejen návštěvníků. Poděkování za zdárný průběh patří panu starostovi, místostarostovi, Českým drahám, provozovatelům historického vláčku, majiteli historické ruční drezíny, oběma kapelám, Františku Strnadovi za poskytnutí stanu, železnorudským hasičům, policistům z OO PČR i městským, správnímu odboru MěÚ a jeho zaměstnancům a v neposlední řadě

i prodejcům certifikovaných šumavských výrobků. Právě oni odjžděli s tím, že tak pohodový den již dlouho nezažili a těší se na příští Rysí slavnosti. Takže příští rok nashledanou!

Václav Šebelík, Informační a turistické centrum Železná Ruda
Foto Václav Chabr

Proběhly Tradiční železnorudské slavnosti

Herec Pavel Nový (vlevo) se starostou Žel. Rudy

Bohatý program nabídl o víkendu na přelomu července a srpna obyvatelům a návštěvníkům Železné Rudy řemeslné stánky, pouťové atrakce, živou hudbu, módní přehlídku modelek, spousty dobrého jídla a pití. Zvláště děti nejvíce ocenily ukázky hasičské techniky, ukázky zásahů hasičů a Horské služby. Zazpíval také Železnorudský smíšený sbor, zněla hudba v podání populární Malé muziky Nauše Pepíka. O dobrou zábavu se v Železně Rudě postarali také Pelíškové z Klatov, Na Starý Kolena Band, Stavovanka, Pilouni, Fobie, UFO – legendární klatovská kapela, Obšuka - Oblíbená šumavská kapela, vystoupil folklorní soubor Šumava. Jednou z hlavních akcí byl slavnostní křest knihy

Václava Chabra – Život, lidé, sousedé o životě na Šumavě a v Bavorském lese. Protože jde o knihu česko-německou, byla pokřtěna dokonce dvakrát. V pátek železnorudským pivem z pivovaru Belveder a v sobotu vodou z Černého a Čertova jezera.

Čestným hostem letošních slavností byl i herec a moderátor Pavel Nový, který na slavnostech převzal čestný klíč od města Železná Ruda. „Je to pro mne velká pocta. I když jsem se narodil v Plzni, v Železně Rudě jsem vyrůstal v bývalém pivovaře, kde můj tatínek pracoval jako sládek, takže mám k městu i k pivu velice vřelý vztah,“ komentoval ocenění Pavel Nový. -hs-

KALENDÁŘ AKCÍ ŽELEZNORUDSKO VÁS BAVÍ

13.-15.8.	IXS European Downhill Cup	Sport. areál Špičák	376 397 167
15.8.	Koncert: Jiří Stivín	Kostel Hojsova Stráž, 19,00	376 361 227
21.8.	„Hudební srpen na Belvederu“	Hotel Belveder	376 397 016
22.8.	Koncert: Václav Hudeček a Pellant Coll.	Kostel Hojsova Stráž, 19,00	376 361 227
28.8.	Tradiční tenis. turnaj dvouhry - neregistr. hráči	Pension VALMI	376 397 185
11.9.	Okolo Železné Rudy-(cyklo)turistika	Penzion HABR	603 894 139
11.-12.9.	3.ročník PIVOBRANÍ A VINOBRANÍ	Hotel Belveder	376 397 016
11.-12.9.	Bike camp SIMPLE RIDE	Sport. areál Špičák	376 397 167
12.9.	Pošumavská liga horských kol	Hojsova Stráž	602 189 726
25.-26.9.	Hojsovecká pouť	Hojsova Stráž	376 361 227
28.9.	Běh podzimním Železnorudskem	TJ TATRAN	376 397 024

Rádi vám vyjdeme vstříc – o práci majetkového odboru Městského úřadu

Tak jsem zjistil, že dokonce ani někteří zastupitelé nevědí, co všechno u nás na odboru děláme, čím vším se musíme zabývat. Na webu Města je k dispozici jenom stručný výčet a tak, když mě paní Drahorádová oslovila, abych napsal něco k nehodě na mostě v Pancířské ulici, řekl jsem si, že toho využiji k malému představení našeho odboru.

Za tu dobu, co pracuji u Města Železná Ruda na majetkovém odboru, se toho už dost stalo a změnilo. Tak za prvé ubýváme. Nejdřív jsme byli na odboru ve třech, pak ve čtyřech, pak zase ve třech a dnes zde působíme dva. Tedy já jako vedoucí odboru a Zdeněk Cyránek, referent majetkového odboru. Tím, že jsme dva, musíme být schopni se prakticky ve všem zastupovat. Až na výkon přenesené působnosti státní správy, jejíž agendu jsem oprávněn vést pouze já.

Státní správu zastupují coby místně příslušný Silniční správní úřad a také jako Drážní správní úřad. To znamená, že na místních a veřejně přístupných účelových komunikacích rozhodují například o žádostech o povolení jejich zvláštního užívání, překopání, částečné nebo úplné uzavírky, o žádostech o povolení napojení sousedních nemovitostí na ně a také například o zařazení či vyřazení komunikací do nebo z kategorie místních. A je toho pochopitelně ještě víc.

Drážní správní úřad zase například vydává, upravuje a ruší úřední povolení pro provozování drah lanových, schvaluje jízdní řády a provádí státní dozor ve věcech lanových drah.

Pozemky a nemovitosti

Stěžejní náplní naší práce je však starost o záležitosti samosprávy. Máme tedy na starosti agendu spojenou s pozemky v majetku Města. Co všechno to obsahuje, nebudu zdlouhavě vyjmenovávat. Zkrátka veškeré prodeje, pronájmy, evidence (na té spolupracujeme ještě s ekonomickým odborem) atakdále. Potom jistě víte, že se na nás můžete kdykoliv obrátit s veškerými žádostmi, které se týkají nemovitostí a zařízení v majetku Města. V této oblasti také spolupracujeme například s vedením Základní školy, s Tělovýchovnou jednotou, se správci vodovodní a kanalizační sítě, s nájemcem tepelného

hospodářství. Nově se přímo my staráme o městskou ubytovnu v Belvederské ulici poté, co již nebyla prodloužena pracovní smlouva jejímu dlouholetému správci, panu Jarošovi. Jsme také takřka v dennodenním kontaktu s nájemníky v městských bytech a v nebytových prostorách.

Další velmi důležitou pracovní náplní je pro nás účast na přípravě a realizaci investičních akcí Města. A tím se také konečně dostávám k opravě mostu v Pancířské ulici, která se nečekaně stává jednou z nejnáročnějších investičních akcí za působení současného zastupitelstva, i když se s ní dopředu nepočítalo.

Střet s mostem

Jak již asi víte, došlo tu na mostním objektu (nadjezdu přes železniční trať) ve středu 23.6.2010 ke střetu nákladního vozidla s kamennou římsou. Následkem toho se zřítilo zdivo římsy, část čelního zdiva nad vrcholem klenby a také zdivo rovnoběžného křídla pod most do prostoru železniční tratě. V současné době je mostní objekt v havarijním stavu. Je na něm částečně omezen provoz - pouze pro pěši. Na mostě teď probíhají práce na zajištění havarijního stavu tak, aby především nebyl ohrožován provoz na železniční trati. Práce provádí odborná firma Firesta. Firesta také zpracovává na opravu mostu po havárii projektovou dokumentaci. Tu musí nejprve odsouhlasit drážní úřad. Následně pak budeme ohlašovat opravu mostu u speciálního stavebního úřadu. Předpokládané náklady přesahují třináct miliónů korun.

Zde je Vám tedy velmi zhruba představen rozsah činnosti a působení našeho odboru. Je bohužel jasné, že ne vždy se všechno podaří tak, jak jsme si na začátku představovali, že se podaří každého stoprocentně uspokojit. Můžeme vás pouze ujistit, že se snažíme dělat v tomto směru opravdu maximum. Úspěchů se dá ovšem dosáhnout jedině za předpokladu vzájemné spolupráce mezi jednotlivými odbory na úřadu, za předpokladu spolupráce mezi úředníky, vedením města a zastupiteli. A v neposlední řadě za předpokladu oboustranně vstřícné spolupráce mezi Městem a občany, respektive veřejností. To jsme my pochopili už dávno.

Mám za to, že si po přečtení tohoto článku alespoň zhruba dovedete představit, co všechno pro Vás náš odbor zajišťuje a co Vám můžeme nabídnout. Neváhejte se proto, prosím, na nás kdykoliv s čímkoliv obrátit.

*Jakub Frenzl,
vedoucí majetkového odboru, Městský úřad
Železná Ruda*

Blahopřejeme

v srpnu oslaví životní jubileum:

**Zdeňka Sýkorová – Železná Ruda
Věra Blektová – Železná Ruda
Jan Wild – Železná Ruda
Václav Fait – Železná Ruda
Kristina Svítlová - Železná Ruda**

*Všem jubilantům
přejeme pevné zdraví,
hodně radosti a štěstí
a plno optimismu do dalších let.*

Sociální komise MěÚ Železná Ruda

Clarinet Factory v Hojsově Stráži

Počátkem července se Hojsova Stráž stala základnou kvalitní hudby. Týdenní soustředění tu absolvovali studenti plzeňské konzervatoře, klarinetisté. A v pátek 9. července vystoupili jako partneři v programu koncertu kvarteta Clarinet Factory. Každý, kdo nemohl přijet, může litovat. Byl to moc pěkný večer.

POZVÁNKA

**Železnorudský smíšený sbor zve na koncert
3.9. od 20.00
v kostele v Bayerisch Eisenstein. Těšíme se na setkání se všemi příznivci večerů s hudbou. Zve vás
Libuše Löffelmannová**

U telefonu Radek Vaniš ze Sportovního areálu Špičák

Jaká je letos struktura návštěvníků lanovky na Špičák? Spíš bikeři nebo spíš turisté, pěší nebo s koly? Překvapuje vás letošní návštěvnost mile nebo nemile?

Co se týká počtu návštěvníků, v převaže jsou stále pěší turisté. Bikeři dosahují z celkového počtu přepravených osob zhruba 30-40%. Na druhou stranu bikeři u nás stráví celý den nebo i více, což se pak kladně promítne v ostatních službách. Celkově jsme zatím s průbě-

hem sezóny spokojeni. Oproti našemu očekávání nedošlo k žádnému extrémnímu výkyvu.

V areálu aktuálně probíhal Bike camp. Můžete čtenářům přiblížit, o co jde?

Už druhý rok běží na Špičáku série bikových kempů, bikové školy Simpleride. Tento rok to budou celkem čtyři víkendové kempy. Celé to je možné srovnat s jakoukoliv jinou výukou sportu, třeba lyžování. Do kempu se přihlásí účastníci, kteří jsou na začátku rozdělení podle výkonnosti a zdatnosti. Celý víkend se jim pak věnuje instruktor v malých skupinkách (do pěti osob). Podle zdatnosti skupinky pracuje instruktor na zdokonalení základních dovedností na kole u začátečníků, až po techniku skoků a zdolávání průjezdu náročnějších částí tratí u pokročilých. I začátečníci se v druhé polovině prvního dne dostávají již na vrchol Špičáku, odkud sjíždějí po těch méně náročných tratích.

Biková škola poskytuje kompletní servis včetně zapůjčení vybavení i kola. Kromě zmíněných čtyř kempů je biková škola letos prvně v provozu celou sezónou. Je však

zapotřebí se alespoň s minimálním předstihem dohodnout na termínu.

O tom, jak to vypadá, když někdo sjezdovat na kole opravdu umí, se může každý podívat 14. a 15. 8. u nás v bikeparku. Na nejtěžší z našich tratí se pojede pohár iXS European Downhill Cup, kde startují špičkoví evropští jezdci.

- red -

Občanské sdružení

Společnost Hojsova Stráž

Naše občanské sdružení funguje od roku 2003 a má za sebou řadu úspěšných projektů. Oprava kaple sv. Kunhuty na Prenetu byla prvním projektem. Z ruiny u cesty se stal důstojný svatostánek, který se pyšní upraveným interiérem, novou střechou a okny. Za to vše díky akademické sochařce Kateřině Amortové a paní Alexandře Šatrové, které zajistily finanční prostředky z grantových programů a vrátily kapli její původní krásu a účel. Každoročně se v srpnu konají v kapli Mše Svaté a setkání občanů pod názvem Prenetské léto.

Dále se sdružení organizuje každoroční série Letních koncertů vážné hudby v kostela Neposkvrněného početí Panny Marie v Hojsově Stráži. V minulosti tu hostovali např. Irena Budweiserová, Spirituál kvintet a houslový virtuóz Jaroslav Svěcený. Pro letošní rok přijali pozvání Jiří Stivín a Václav Hudeček.

V minulém roce se díky sponzorskému daru podařilo do kostela vrátit repliku křišťálového lustru symbolicky v období velikonočních svátků. Pro letošní rok o.s. Hojsova Stráž plánuje instalaci nové vnitřní mříže, která má dovolit vstup do kostela a zároveň sloužit jako bezpečnější zajištění kostela. O realizaci se zaslouží Činovské kovárství. Dále plánujeme údržbu a znovuzprovoznění varhan, které by mohly znít již o Vánocích. Děkujeme vám za podporu našich projektů. Jistě jste pochopili, že jde o navrácení života do kostela i setkávání lidí. Dále děkujeme za nezištnou spolupráci Ski areálu Špičák a sboru dobrovolných hasičů, kteří nám pomáhají při organizaci koncertů a Prenetského léta. Dalším dlouhodobým podporovatelem je i město Železná Ruda, čehož si velmi vážíme. Poděkování patří i dalším podporovatelům, bez jejichž pomoci by projekty sdružení neměly naději na úspěch.

Hana Königová, předsedkyně Společnosti Hojsova Stráž

ANKETA

(která nakonec není tak úplně anketa)

Jednoho dne na počátku prázdnin jsem u hotelu Ostrý zaslechla slovenštinu. Protože po celou dobu od rozdělení federace mi tento měkký jazyk poněkud chybí, neváhala jsem a dala se s Odnisovci z Prešova (otec a tři děti, nejmladší z nich čerstvý maturant) do řeči. Cestovali z Mnichova, kde byl otec pracovně a Železnou Rudou vlastně jen projížděli. A jak nás vidí přátelé ze Slovenska? Odpovědi jsem zaznamenala bez rozlišení mluvčích, neboť se buď všichni shodovali, nebo slova sypali tak rychle, že jsem to nestihla zaznamenat.

Jste v Železné Rudě a na Šumavě poprvé?

Ano, ještě nikdy nám návštěva vašeho regionu nevyšla.

Jaké jsou vaše dojmy?

Je tu klid. Je tu krásná krajina. Železná Ruda na nás působí jako vesnice a to se nám líbí. Potkali jsme samé příjemné lidi.

Naplánujete si delší pobyt?

Rádi bychom.

Starší syn ještě dodal: „Chtěl bych dobře po-

znat celou oblast. Zajímá mě historie, zvláště vojenská, tak vojenské opevnění - řopíky jsou mým zájmem. Pracuji v Praze, tak je pro mne Šumava dostupná.“

Dále jsme se bavili o všem možném. Jednu zajímavost nemohu nenapsat. Týká se oslovení

„vole“, které už snad ani nevnímáme. Mladší syn Ondis se s ním v bratrově společnosti setkal poprvé. Naprosto nemohl pochopit, že nejde o nadávku, a nebyť bratrova zásahu, tak by se byl pral.

Věra Drahorádová

Dům HORSKÉ SLUŽBY, Špičák 56, 340 04 Železná Ruda

tel. + fax: 376 397 100, pohotovostní číslo dispečera non-stop: 376 397 273

web: www.horskasluzba.cz, e-mail: hssumava@horskasluzba.cz

Vážení čtenáři,

v tomto prázdninovém čísle Vám chceme na stránkách Železnorudského zpravodaje představit jednotlivé záchranné stanice Horské služby Šumava. Síť těchto záchranných stanic je rovnoměrně rozložena po celém území Šumavy, na kterém Horská služba působí. Od Železné Rudy, až po Lipenskou údolní nádrž je tak zajištěna celoročně profesionální pomoc záchranářů Horské služby pro návštěvníky a obyvatele našeho pohoří.

Michal Jandůra, náčelník Horské služby Šumava

DISPEČINK NONSTOP +420 376 397 273

	Dům Horské služby Špičák	Dům Horské služby Špičák č.p. 56, 340 04 Železná Ruda Dispečink: 376 397 273 Sekretariát: 376 397 100
	Ošetrovna Horské služby Sportovní areál Špičák	Ošetrovna Horské služby Špičák č.p. 55, 340 04 Železná Ruda tel.: 376 397 273
	Terénní stanice Horské služby Prášily	Terénní stanice Horské služby Prášily č.p. 167, 342 01 Prášily tel.: 376 397 273
	Terénní stanice Horské služby Kvilda	Terénní stanice Horské služby Kvilda č.p. 47, 384 93 Kvilda tel.: 388 428 193
	Stanice Horské služby Zadov	Stanice Horské služby Zadov č.p. 118, 384 73 Stachy tel.: 388 428 193
	Terénní stanice Horské služby Kubova Huť	Terénní stanice Horské služby Kubova Huť č.p. 19, 385 01 Horní Vltavice tel.: 388 436 312
	Terénní stanice Horské služby Nová Pec-Láz	Terénní stanice Horské služby Nová Pec – Láz č.p. 17, 384 62 Nová Pec tel.: 380 736 081
	Stanice Horské služby Kramolín	Stanice Horské služby Kramolín č.p. 53, 382 78 Lipno nad Vltavou tel.: 380 736 081

Vážení čtenáři,

během uplynulého měsíce jsme zasahovali u rovného tuctu mimořádných událostí, kteréžto nebyly našťestí nijak závažné... Hlavní událostí proto byly tradiční třídní Tradiční železnorudské slavnosti, na kterých jsme se podíleli naším „stánkem“ a sobotními ukázkami.

Události za období: 5. červenec – 3. srpen 2010

11x technická pomoc

1x únik látek

7.7.2010 – Naše jednotka vyjela k odstranění vosího hnízda v blízkosti dětského hřiště u fotbalového hřiště za tratí.

14.7.2010 – Na žádost městské policie vyjela naše jednotka k odstranění menší olejové skvrny, která zůstala po neznámém automobilu na parkovišti před hotelem Slavia.

16.7.2010 – Tohoto dne jsme vyjeli k otevření zabouchnutých dveří na Špičáku, kde se v bytě nacházel pes.

17.7.2010 – Po ohlášení na služební telefon naši jednotky jsme vyjeli k odstranění spadlého stromu přes příjezdovou komunikaci na parkoviště u sedačkové lanové dráhy na Špičáku.

17.7.2010 – A ve stejný den jsme vyjeli ještě k odstranění dalšího stromu, který tentokrát blokoval silnici vedoucí k Černému jezeru.

21.7.2010 – Naše jednotka vyjela k otevření uzamčených prostor, kde se nacházela těhotná žena. Při výjezdu jsme byli odvoláni z důvodu otevření dveří zaměstnanci restaurace.

23.7.2010 – Odstranění spadlého stromu, který blokoval cestu na Debrník.

24.7.2010 – Technická pomoc – uklizení blátem a kamením znečištěné komunikace nad hotelem Rixi. Pomocí kropicí lišty a vysokotlakého proudu z CAS Tatra Terrno byla vozovka umyta.

26.7.2010 – Odstranění dalšího spadlého stromu, který částečně blokoval příjezdovou cestu k hotelu Belveder.

28.7.2010 – Odstranění vosího hnízda u garáží nedaleko Základní školy.

29.7.2010 – Odstranění vosího hnízda z bytového domu v ulici Pancířská. Zde se hnízdo nacházela 2m nad zemí, v blízkosti vchodu.

30.7.2010 – Úklid komunikace nad hotelem Stella, kde při těžbě dřeva došlo k jejímu znečištění.

Tradiční železnorudské slavnosti 30.7.2010 – 1.8.2010

Článek, včetně bohaté fotogalerie z Tradičních železnorudských slavností, naleznete na našich internetových stránkách.

Naši podnikatelé a služby

– Petr Filip a jeho Ski Snow Max a Jaroslav Snášel a jeho Beta Sport

V centru Železné Rudy naproti obchodu Jednota a vedle oblíbeného Železářství je provozovna Ski Snow Max. Nenechme se mýlit názvem. V létě je tu také cykloservis, půjčovna a servis jízdních kol. Železnorudský podnikatel Petr Filip ji založil roku 1999, vkusně upravil v kombinaci dřeva a kamene a vybavil přístroji. Na stěnách jsou plakáty vlastnoručně podepsané železnorudským přeborníkem Martinem Jakšem. Jako zajímavý artefakt tu působí dřevěný rozcestník, který normálně bývá na turistických trasách. Možná tím chce Petr Filip naznačit, že k turistice má blízko. Zajímavé je, že v obchodě i v létě dominují lyže a švýcarský automat na

úpravu lyží Montana. „Hodně lidí využívá léto k tomu, aby si nechali udělat kompletní servis lyží, nabrousil hrany,“ říká Filip.

Ve Ski Snow Max je možné půjčit si nebo dokonce koupit kolo (Author, Cube). Půjčení kola stojí na den 250 Kč a na týden tisícovku. Je možné si vypůjčit i přívěs pro dítě nebo dětskou sedačku. K máni je celá řada náhradních dílů jako jsou pneumatiky, duše, představec, přehazovačky, nosiče, cyklolahve, hustilky, světla nebo tachometry. Díly, které nejsou na skladě, objednává pan Filip většinou do druhého dne. V zimě tu majitel půjčuje nebo prodává lyže známých značek nebo skialpinistické vybavení – lyže se stoupacími pásy, které v našem regionu stoupají v oblíbené. Také běžecké vybavení jako jsou běžecké lyže, boty.

Servis je ve Ski Snow Max rychlý. Tedy na počkání nebo do druhého dne. Běžně se provádí centrování kol, výměna drátů, duší, oprava nebo výměna přehazovaček, oprava lanek, řazení a brzdičů. Petr Filip si na nezáměstnání turistů v Železné Rudě nestěžuje. „Návštěvníků tu máme čím dál víc, aspoň mně se to tak zdá. Vzrůstá zejména zájem těch, kteří kombinují cyklo a pěší turistiku. Jeden den jedou autobusem na Modravu a tam jezdí na kole, druhý den jsou pěšky po okolí Železné Rudy. Nebo naopak. Máme výbornou síť cyklostezek a turistických cest, to je málokde. Například na Poledník vedou tři trasy plus jedna trasa z Bavorska, kde to jinde mají? V tom je Šumava geniální.“ Otevřeno je denně 8-17, později je Filip dostupný na mobilu 603524262.

Webové stránky www.ski-snowmax.cz.

V dobře dosažitelné lokalitě v bytovkách pod kostelem má svou prodejnu a servis železnorudský podnikatel Jaroslav Snášel. Obchod spojený se servisem tu založil roku 1995. Na rozdíl od několika dalších cyklopodnikatelů přežil. Jeho sortiment je na malou provozovnu rozsáhlý a kvalitní. Jaroslav Snášel v BETA Sportu prodává sportovní potřeby, v létě se zaměřením na cyklistiku, v zimě na lyžování. Prodává horská kola zn. Corratec (v cenách mezi 10-15 000 Kč). Hlavní místo má v prodejně sportovní oblečení a náhradní díly. Jaroslav Snášel prodává

celý sortiment funkčního prádla značky Craft, cyklošaty, trička, ponožky, rukavice, tašky na rám nebo cyklobatohy. A také náhradní díly jako sedla hustilky, tachometry, našlapávací pedály, cyklistické brýle, pneumatiky a duše. Na požádání veškeré náhradní díly namontuje. Samozřejmě je k prodeji i cyklo nářadí pro náhlou opravu na cestě po krásách Šumavy. Jeho obchod funguje tedy zároveň jako rychloservis. Jako novinka je výživa značky Nutrend, k dispozici jsou energetické tyčinky, doplňky stravy před, při a po sportovním výkonu, ať už formou tablet nebo nápojů.

Kromě kol má Jaroslav Snášel na skladě také nafukovací bazény nebo potřeby pro camping (spací pytle, vařiče, ešusy). Vede vybavení pro různé sporty – badminton, stolní tenis, fotbal nebo odbíjenou. V zimě prodává oblečení značky Ice Peak a Astrolabio, lyže značky Fischer nebo Sporten. Servis lyží bohužel nedělá kvůli malému prostoru v prodejně. K prodeji jsou vosky Swix, Holmenkol a Skivo a veškeré zimní doplňky jako jsou helmy, brýle, hůlky

a lyžařské boty. O turistice na Železnorudsku říká Jaroslav Snášel toto: „Udrzuje se celkem stabilní úroveň. Lidi zůstávají Šumavě věrní, možná jich nakupuje trochu méně než dřív, ale cyklistika je stále láká. Podnikání chce svoje, není už tak jednoduché jako na počátku devadesátých let.“ V BETA Sportu je otevřeno denně od 9-12 a od 13-17. Mimo tuto dobu je majitel Jaroslav Snášel dostupný na mobilu 604 380 293 nebo na pevné lince 376 397 523. Zákazníkům, kteří přijedou později z túry a potřebují servis, rád vypomůže i po otevřací době. -rh-

Máme plno světových unikátů

(rozhovor Hany Sádlikové s majitelem Muzea historických motocyklů v Železné Rudě Zdeňkem Bálkem)

Muzeum historických motocyklů v Železné Rudě nabízí jedinečný zážitek. V neopakovatelném prostředí loveckého zámku uvidíte jednu z nejrozsáhlejších a nejvyšších soukromých sbírek historických motocyklů. V expozicích nechybějí opravdové skvosty, které jsou často dochované pouze v jediném kuse, a tudíž je nikde jinde na světě nelze vidět. Pro letní sezónu 2010 byl do expozice v Železné Rudě doplněn unikátní motocykl ARIEL 4G o obsahu 1000 kubiků. Jde

o Rolls-Royce mezi motorkami. V současné době připravuje pro expozici motocykl Hobart Coventry z roku 1918, opět jediný dochovaný exemplář v republice.

Majitelem muzea je Zdeněk Bálek, kterého jsem požádala o rozhovor.

Pane Báلكu, můžete se našim čtenářům blíže představit?

Jsem majitel, ředitel, uklízečka, renovátor a sběratel, dá se říci všechno, co je potřeba pro provoz muzea historických motocyklů v Železné Rudě, dalšího muzea historických motocyklů v Kašperských Horách a dalšího muzea

historických motocyklů a expozice dřevěných hraček v Bečově nad Teplou. Takže tato tři muzea provozuji a snažím se každý rok rozšiřovat, neustále aktualizovat a udržovat při životě. Muzeum v Kašperských Horách jsme otevřeli v roce 1994. A pak jsme otevřeli další muzea, v roce 2000 v Bečově a v roce 2005 v Železné Rudě.

Které z těch muzeí je největší?

Vycházíme zhruba tak nastějno - kolem 500 metrů čtverečních. Co se týká exponátů, momentálně v Kašperských Horách je sedmdesát

Pokračování na straně 8

Máme plno světových unikátů

Dokončení ze strany 7

motocyklů, v Železné Rudě je jich něco málo přes padesát, ale není to status quo, protože kolekce se neustále doplňují o nové exponáty. Už je připraveno hromadu věcí v depozitářích, takže muzea se neustále rozvíjí. Doplnovat se budou především expozice v Bečově nad Teplou a v Železné Rudě. V současné době kolekce

Zdeněk Bálek v Muzeu historických motocyklů

celkem v těchto třech muzeích obsahuje okolo 170 kusů historických motocyklů, 80 kusů historických jízdních kol, nějaké historické automobily, motory, příslušenství, dobovou dokumentaci apod. Díky těmto číslům patří naše muzeum k největším v České republice.

Jak jste se k tak krásnému koníčku dostal? Co vás okouzlo na sběratelství?

Tatínek byl zapálený motorista. Vlastně od deseti let jsem jezdil na různých doma dělaných motokrosovéch strojích, ve dvanácti letech jsem jezdil na motokáře. Samozřejmě pořád se honily nějaké pionýry a mopedy, jsem kluk z venkova, takže jsem od malička jezdil, na čem se dalo. A když byl fidičák, přišel první autoveterán - bojový KDF. Člověk se chytne drápkem a už to jede. Říkám, že nejhorších je prvních dvacet motorek a pak už to jde.

Kde jste schraňoval ty první exponáty?

První exponáty byly doma po garážích, přístřešcích, na půdách, posléze i v baráku, ložnici, obývací, prostě motorky byly všude! Když se motorka udělá, je to skvost, tak se vždycky někde postavila.

Kde a jakým způsobem ty historické motocykly získáváte?

Všemi možnými způsoby. Co kdo dohodil, co kdo dal za tip, vlastním pátráním po vesnicích, městech, k tomu samozřejmě inzeráty, burzy, internet. Dnes i ze zahraničí vozíme motorky, takže kde se dalo, jak se dalo, ale nejvíce prostě vlastním pátráním, vlastním objížděním, zjišťováním co kde bylo, kdo co měl, kam to dal, co z toho zůstalo, takže takovouto pátrací činností.

Tomuto krásnému koníčku se věnujete kolik let? A co k tomu člověk potřebuje?

Je mi jednapadesát a dělám to prakticky od patnácti let, takže minimálně pětadvacet let je tam té práce na veteránech. Původním povoláním jsem technik pro sdělovací a přenosová zařízení, ale po revoluci jsem se už začal věnovat jen ve-

teránům. Tohle všechno je daleko jednodušší než radiotechnika, takže asi mám trochu přirozený technický talent a technické citění. Když jsem začal s prvním veteránem, nevěděl jsem o tom vůbec nic, všechno jsem nastudoval z literatury, všechno jsem se naučil nebo jsem chytal rozumy od těch, kteří tomu rozuměli a byli zkušenější.

Kdy přišla myšlenka udělat první muzeum historických motocyklů?

Hned v roce 1989 hned na podzim prakticky s revolucí, tak tehdy byla euforie, všichni začínali podnikat, tak jsem chtěl také něco zkusit. S manželkou jsme se domluvili, že zkusíme vystavovat motocykly a že bychom otevřeli muzeum motocyklů. Začali jsme objíždět Šumavu a zajímavá místa, jestli by se povedl sehnat objekt, který by tomu vyhovoval. Po dlouhých peripetiích se nám podařilo koupit v Kašperských Horách činžovní dům, který mně učaroval ne stavem, ale nádhernou půdou 14,5 metrů vysokou a já říkal: Tak tenhle prostor, to bude bomba. A tehdy jsme začali budovat naše první muzeum v Kašperských Horách.

V jednotlivých expozicích lze najít i mnoho světových unikátů dochovaných v jediném exempláři.

Těch jedinečných strojů už je dnes hodně. Z těch nejvzácnějších bych jmenoval motocykl JAC 500, Jaroslav Cvach, továrna textilních strojů Horažďovice či Görner Klatovy, motokolo z roku 1921, to jsou jediné dochované kusy na světě. Pak motocykly Wagner 250 a 500, které jsou také v jediném exempláři na světě. Máme tu motocykl Pešík Plzeň, to je také velice zajímavá věc. Nebo řemenový motocykl Tyler z roku 1919, který je jediný dochovaný v republice. Těch unikátů je opravdu hodně. Z dalších můžu jmenovat první vyráběný automobil Škoda 110 Laurin-Klement na dřevěných loukoťových kolech a to je také úžasná věc.

Jak jste k těm unikátním exponátům vlastně přišel?

Motocykl JAC jsem skládal po kouscích. U jednoho pána jsem objevil motor s převodovkou. Po vyptávání a sondování jsem u dalšího objevil rám. Od toho jsem zase takovým řetězovým pátráním dospěl k dalšímu, který měl přední vidlici a takhle se po kouskách skládala motorka, kdy každý měl nějaký díl a povedlo se

tu motorku dát dohromady z původních dílů. Hromadu věcí v té době se dalo udělat vysloveně ze šrotu, zbytků, kousků. Dnes to nejde, už jsme někde jinde. S příchodem internetu se zničilo veteránské hnutí, protože internet neustále ukazuje, kolik co stojí a vždycky tam někdo přijde s ještě vyšší cenou. Všichni si ťukají na čelo, ale za půl roku někdo přijde s ještě vyšší cenou a takhle ceny na internetu stále šplhají. Začíná se v tom pohybovat ne hodně sběratelů, ale překupníků, kteří chtějí vydělat.

Už máte tři krásná muzea. Jaký je váš další sen?

Myslím, že stačí tahle muzea rozvíjet. Samozřejmě se nebráním, kdyby se někde objevilo něco šikovného, pořád mám vizi úplně jiné koncepce výstavnictví. Prostě moje představa je nejenom motorky. Muzeum musí být pro celou rodinu. Zatím jsme to řešili tak, že tady je k tomu 'Expozice o historii lyžování na Šumavě' a 'Český kráter', čili každý si něco vybere. Já bych ale chtěl, aby motocyklové muzeum bylo i pro pány i pro dámy, i pro starší, i mladší, i pro děti, tzn. doplnit. Víceméně by vznikaly scénérie, kde by bylo z té doby auto, motorka, historický kočárek, jízdní kolo, figuríny v kostýmech, aby celá rodina si tam něco vybrala. Ale k tomu je třeba úplně jiné prostory. Třeba v železnorudském loveckém zámečku má expozice úžasnou atmosféru! Zámek je nejstarší objekt v centrální části Šumavy. Je tady genius loci, a to je jedinečné. Já už jsem další muzeum

ani nechtěl, ale mě bylo líto tohoto objektu, protože zámek byl určený na buldozer.

Byla by nějaká veselá příhoda z muzea?

Děti si chtějí koupit a odvézt motorku, ale to je standard. Přijdou lidi a začnou tady slzet u Pešíka a já říkám: „Proboha, proč vás ta motorka tak dojmává?“ A oni řeknou, že to byla dědova firma a pak paní ukáže fotku a tam stojí „Pešík-obchodní zastoupení Plzeň“. A hned mi začne vyprávět, jak děda vyráběl motorky a jízdní kola. To jsou úžasná věcí, ale takových momentů je hodně.

Rozhovor a foto Hana Sádliková

TIPY NA VÝLETY

Tip na výlet – na bavorské pastviny

Do této mimořádně zajímavé oblasti Národního parku Bavorský les se nedostaneme jinak než přes bavorské území, protože obcemi požadovaný hraniční přechod Modrava – Tmavý potok – Střelecký průsek zatím nebyl otevřen. Takže je třeba dostat se nejprve do obce Frauen-

Hochschachten - horská pastvina na německo-české hranici

nau, která je ze Železných Rudů dobře dostupná vlakem s přestupem ve městě Zwiesel. Pak pokračujeme pěšky nebo cyklo k vodní přehradě nad Frauenau a odtud po značené trase (cyklotrasa je odlišná od trasy pro pěší) do místa zvaného Hochschachten. Hochschachten je jedna z nejkrásnějších „šachet“ Národního parku Bavorský les. Stojí za to nechat si hodinu na prohlídku okolních partií a prohlédnout si například místní rašeliniště směrem na Kohlschachten. Tohle je už jen úzká cesta vedená částečně po poválcových chodnicích a přístupná jen pro pěší. Co tedy s kolem? V dolní části Hochschachten je značené místo pro uvázání jízdních kol.

Pak ještě jedna zajímavost: Z Hochschachten projdeme neznačenou cestou směrem ke státní hranici (to v období 15.7.-15.11. v Národním parku Bavorský les smíme) - jde o kolmici na značenou trasu Hochschachten – Velký Roklan v horní části pastviny. Po zhruba deseti minutách se dostaneme na státní hranici v oblasti hraničního mezníku č. 19. Na českém území pokračuje široká zpevněná cesta směrem k Temnému potoku a na Modravu, ale pro veřejnost je tato cesta zakázána. Můžeme si ji tedy z hraničního chodníku jen prohlédnout. Po hraničním chodníku jdeme cca 2 km lesem doprava a vyjdeme na mýtině zvané Verlorener Schachten, Ztracená pastvina, na níž stojí dřevěný dům. Jezdí sem mladí malíři malovat okolní přírodní krásy. Dům je možné si také pronajmout, adresa a telefon jsou k dispozici u vchodu. Verlorener Schachten je spojena s pověstí o postřeleném bavorském jelenu zaběhlém v dobách socialismu na české území. Zaběhlého jelena hledali na žádost bavorských lovců dokonce i českoslovenští pohraničníci, ale bezvýsledně. Jelen se už nikdy nenašel. Německé lovce tehdy překva-

pilo, že po telefonátu na sídlo pohraniční brigády v Sušici dorazili důstojníci Pohraniční stráže (PS) poměrně brzy, přestože šlo o území za drátěnými zátarasy. Jeden z nich prý uměl i německy.

Zpět nemusíme jít stejnou cestou po hraničním chodníku, ale v dolní části Verloner Schachten najdeme značenou turistickou cestu (evropská značka – zelený trojúhelník), po které se vrátíme zpátky na Hochschachten. Cestou můžeme uvažovat o tom, proč turisté z bavorské strany mohou až ke státní hranici a nikdo jim v tom nebrání, zatímco na naší straně jsou rozsáhlá zakázaná území. Jistě nám vytanou na mysli i příběhy pastvin, patřící mezi největší pozoruhodnosti Národního parku Bavorský les. Pastva tu skončila před desítkami let, ale magická přitažlivost luk zůstala. Zůstaly tu i stromy, o nichž dodnes nikdo neví, jak se sem vůbec dostaly. A pak tedy zpátky do Frauenau. Rád bych věřil tomu, že v dohledné době bude z téhle krásné okružní trasy trasa průchozí a my dojdeme místo do Frauenau přes Temný potok na Modravu.

Zajímavá, ale náročná alternativa přes české území: Použijeme zelený autobus Železná Ruda – Prášíly. Z Prášil jdeme podél Prášilského potoka směrem na Poledník. Nemusíme až na vrchol Poledníku. Pokračujeme po červené značce směrem na Javoří Pílu. Po dvou kilometrech narazíme na (špatně značené) rozcestí turistických cest. Je tu také tabule s označením „Trinkwasserspeicher Frauenau“. Tady se dáme doprava, dojdeme na hraniční přechod 14/16 a po cca půlhodině chůze dojdeme na Kohlschachten. Pokračujeme, jak je uvedeno výše.

Přibližné časy: Železná Ruda 9.24 (zelený bus), Prášíly 10.00, Poledník 12.00, hraniční přechod 14/16 dosáhneme ve 12.30, Hochschachten ve 14.00, Verloner Schachten 14.30, v 16.00 jsme na rozcestí páteřní trasy E6 a cesty do Frauenau, odtud je to 2 hod. na Roklan (jen pro ty nejnáročnější – běžným turistům nedoporučuji!) nebo také 2 hod. do Frauenau. Vlak z Frauenau do Zwieselu jede v 18.33, ve Zwieselu přestoupíme na vlak do Bayer.Eisenstein. V Železných Rudě (hraniční nádraží) jsme v 19.13 a v 19.30 pokračuje vlak ČD směr Špičák a Klatovy. Vyjedeme-li ze Železných Rudů do Prášil už v 7.30, je šance, že celý výlet stihneme ve větší pohodě, teoreticky je možné dojít na Roklan už v 16.00 (možná i o něco dřív), pod Roklanem si dát hodinu pauzu, najíst se ve stylové chatě a v 18.00 pokračovat na Klingenbrunn, odkud jede vlak ve 20.23, v Železných Rudě (hraniční ná-

draží) pak budeme ve 21.13. Upozornění: Je to nádherná, ale záhul!

Radovan Holub

Tip na výlet – Nefalšovanou šumavskou divočinou a bez průvodce

Na prohlídku šumavské divočiny nepotřebujeme průvodce, ani vodění za ručičku. Nepotřebujeme se nikam nahlašovat, můžeme sami. Výlet, který dnes nabídnou, patří podle mého k nejvíce působivým, ale také nejdobrodružnějším na Šumavě. Je to výlet pro pěší s dobrou fyzickou výbavou a pohorami. Průběh výletu popíšu přesně s mezcasy, je to v případě této náročné túry nutné. Každý mezcas má rezervu na odpočinek.

Jako výchozí místo zvolíme opět Železnou Rudu. Vyjedeme zeleným autobusem do Kvildy, odjezd 7.30, příjezd 8.50. Z Kvildy vyjdeme směr Prameny Vltavy, kam dorazíme kolem desáté. Můžeme si tu prohlédnout informační stánek Hnutí Duha a o.s. Přátelé Šumavy. A podívat se po nově postaveném poválcovém chodníku s náklady téměř 1 mil. Kč na skutečný pramen naší národní řeky. Na Pramenech je vidět, jak razantně postupuje žír kůrovce od hranic směrem do vnitrozemí a k Černé hoře. Churavět začíná dokonce i donedávna zelená kosodřevina po levé straně za Prameny.

Z Pramenů Vltavy vyrazíme v 10.15 po modré značce, která záhy zahýbá vlevo a po půl kilometru stoupání zase vpravo – pozor, cesta je špatně značena a chybějí rozcestníky! Po půl hodině dojdeme na hraniční přechod a dál pokračujeme už podle značení Národního parku Bavorský les po hraničním chodníku směrem na Reschbachklause. To je krásné místo s umělým jezírkem, vzniklým pro plavení dřeva. Jsme tu v jedenáct.

Nad jezírkem je křižovatka cest. Jedna, značená, vede k Alte Klause. Tou se ale nedáme. Odbočíme vpravo nahoru neznačenou, bývalou vozovou cestu, která se postupně zužuje na půlmetrovou stezku. Po neznačených cestách se v Národním parku Bavorský les SMÍ podle ustanovení dolnobavorské vlády z roku 1997 chodit každoročně od 15.7. do 15.11. Jdeme horským lesem těžce poškozeným po kalamitách, ale se značným stupněm přirozeného zmlazení. Můžeme tu vidět, jak tu vyráží nový život bez pomoci člověka (u nás byl les po odeznění kalamit většinou uměle dosázen). Po pravé ruce vede státní hranice a lze zahlédnout turisty na našem území na trase Prameny Vltavy – Filipova Huť.

Když máme dobře na dohled Mokrávka, odbočuje naše stezka obloukem vlevo a po několika minutách sejdem podél potoka k Schwarzbachklause, bývalé lesovně. Jde o historickou dřevěnou stavbu, doporučuji fotoaparát. U Schwarzbachklause jsme v 11.30. Odpočineme si. Pak po lávce ze dvou prken přejdeme potok Schwarzbach a dáme se po úzké stezce vpravo nahoru do kopce. Po několika minutách se stezka rozdvouje, my jdeme vlevo,

Pokračování na straně 10

TIPY NA VÝLETY

Pokračování ze strany 9

takže po chvíli máme hluboko pod sebou střechu lesovny. Jdeme vysokou travou, místy i promáčenými místy, překračujeme padlé kmeny, do nichž čas vepsal svou historii. Všude vzniká řídký, rozvolněný les s příměsí jeřábu, buku a brízy. Cesta odbočuje obloukem vpravo na temeno hory Steinfleckberg. Vlevo dole vidíme kostel ve Finsterau, vpravo vidíme vrchol Steinfleckbergu (1341m). Ve 12.30 dorazíme k nádhernému kamennému moři a chatě Steinfleckberg, zavřené, ale dobře udržované. Je to pastva pro oči i další smysly.

Od chaty máme již přímý výhled na Luzný. Pozor! Cesta dál vede ZA chatou přes lány borůvek a sklání se na krásnou horskou louku pod Velkou Mokřůvkou. Louka se jmenuje Kirchlinger Stand (13.00). Projdeme ji rovně nahoru (neodbočujeme ani napravo, ani nalevo do údolí). Na konci louky vcházíme opět do silně poškozeného horského lesa, cesta se lomí vlevo a zhruba ve 13.20 vyjdeme na hraničním chodníku u hraničního znaku 1/3. (Po hraničním chodníku směrem vpravo bychom se dostali na Mokřůvky, ale o chození po hraničním chodníku až někdy jindy). Pokračujeme směrem Luzný, horu charakteristickou kamennou čepicí. Vidíme ji před sebou. Les se tu zmrazuje pomalu, vzniká

je to kratší než se třmáčet zpátky přes Modrý sloup a Špičník. V 15.05 sedneme na zelený autobus NP Bavorský les, zakoupíme tzv. Bayerwaldticket za 7 Euro, pokud jedeme ještě dále vlakem. Na zastávce Graupsäge přestoupíme na jiný autobus do Spiegelau (spoje na sebe čekají). Ve Spiegelau jsme v 15.32. Jelikož vlak do Zwieselu nám jede až v 16.18, máme ještě čas na prohlídku města. Můžeme tu navštívit třeba restauraci Trossel, vedle níž je velké lesní hřiště pro děti (Waldspielgelände). V 17.00 nám odjíždí vlak ze Zwieselu na hraniční nádraží v Železně Rudě, jsme tam v 17.13. O hodinu později zajíždí spoj Zwiesel-Železná Ruda až na Špičák bez přestupu – a až na Špičák platí Bayerwald Ticket v bavorských soupravách Waldbahn. Na českém území tedy nemusíme znovu platit.

Pokud chceme na Luzném zůstat déle, klidně můžeme. Použijeme autobus až v 17.05 z parkoviště pod Luzným a stejným způsobem dojedeme do Železně Rudy – jsme tam v 19.13 (s přípojem dál do Klatov). Přejí vám dobrou cestu, silné zážitky a čisté výhledy.

Radovan Holub

Tip na výlet – Plesná a Velký Falkenstein

Jde o velmi hezký celodenní výlet ze Železně Rudy. Sice náročný, ale který seznámí s celou škálou šumavských výhledů i šumavských problémů. Ze Železně Rudy vyjdeme po červeně značené směrem na rozcestí Debrník, Polom a jezero Laka. Stoupáme kolem Medvědíh jam po tzv. Polomské cestě, projdeme přes louku, kde dřív stále vojenská rota Polom – to už jsme v bezprostřední blízkosti sedla. Z něj vidíme vlevo kopec Polom (1295m) s porosty zničenými po kalamitách. Po pravé ruce máme hraniční horu Plesná neboli Lackenberg (1337m). Zdálo by se, že cesta, vinoucí se na vrchol. Na tu odbočíme, přestože není značena. Pozor! Z červeně značené asfaltové cesty odbočují dvě lesní cesty. Jdeme tou první, protože ta druhá končí ve slatích nedaleko od jezera Laka. Cesta není turisticky značena, ale hraniční přechod na Plesné-Lackenbergu je oficiálně schválený tzv. přechodový bod. To, že tu v roce 2009 byly tabulky, instalované správou NP a CHKO Šumava a zakazující vstup do „území s omezeným vstupem“ je nutno považovat za renonc, protože přechodový bod Plesná-Lackenberg byl českou i německou stranou oficiálně schválen.

Jdeme po lesní cestě prudce vzhůru asi 1,5 km. Pod sebou máme výhled na Vlčí jámy, směrem k jezeru Laka a do údolí potoka Debrník a také na Železnou Rudu a hvozdy Národního parku Bavorský les. V těchto místech rozbili aktivisti Hnutí Duha Jaromíru Bláhovi fotoaparát, když tu ještě stál les. Správa NP a CHKOŠ a aktivisté se dlouho nebyli schopni dohodnout, jak se bude v napadených lesích postupovat. Les mezitím uschl.

Těsně před státní hranicí se dostaneme na

nádhernou horskou louku, pokrytou nízkou vegetací. Na státní hranici dojdeme mezi hraničním mezníkem 9 a 10. Dáme se cca 500 m doprava po hraničním chodníku. Hraniční chodník je podle bavorského práva uznán jako turistická trasa. Narazíme na dobrou kalenou cestu, která vede už na bavorské straně. Tato cesta není značena, ale je tu jediná, nelze zabloudit. Po této cestě se dáme směrem dolů do údolí. Od státní hranice se vzdalujeme. V těchto místech byly loni vykáčeny obrovské plochy lesa napadeného kůrovcem a dodnes se kvůli těmto těžbám vedou na bavorské straně spory. Po třech kilometrech dojdeme na značenou cestu E6 – páteňní trasu Národního parku Bavorský les. Po ní dojdeme jádrovým územím Národního parku Bavorský les na krásnou horskou louku zvanou Rukowitz Schachten, jde o bývalé horské pastviny s krásným výhledem po okolí. Odtud je to už jen 2 km na Velký Falkenstein (1312m). Na vrcholu této pamětihodné hory je horská chata s občerstvením za dobré ceny.

V současné době se v Bavorsku diskutuje o tom, jak dlouho zůstane Falkenstein ještě zelený a jestli je možné atak kůrovce zastavit před touto bájnou horou bavorské Šumavy. Zpět se dáme po značené směrem na Kreuzstrassl-Lindbergmühle. Tam je možné sednout na tzv. Falkenstein Bus, odjezdy 16.22 nebo 17.26, který jede směr Zwiesel nádraží. A nebo můžeme jít pěšky k nedalekému Domu divočiny (Haus zur Wildnis) s krásnými expozicemi a příjemnou restaurací. Kousek odtud je zastávka vlaku Ludwigsthal – jedeme jednu stanicí do Železně Rudy (vlak jede každou hodinu, tedy např. 16.05, 17.05, 18.05, 19.05. Vlak v 18.05 jede bez přestupu až na Špičák a vlak v 16.05 a 19.05 má přípoj na vlaky na české straně směrem na Klatovy.

Alternativa pro méně náročné: na Rukowitz Schachten jdeme rovnou na Zwieslerwaldhaus a dál přes krásné místo s restaurací zvané Schwelhäusel do Železně Rudy. Celkem z Rukowitz Schachten je to cca 8 km. Jde o jeden z nejkrásnějších výletů po Železnorudsku. Delší alternativu přes Falkenstein půjdeme ze Železně Rudy cca 5 hodin, méně náročná trasa je časově delší, protože se vracíme pěšky až do Železně

tu zas jen smrkový les, takže za několik desítek let ho pravděpodobně zase sežere kůrovec. Ve 13.30 jsme na křižovatce značených cest - vpravo na Modrý sloup, vlevo do Finsterau-Bučina a rovně na Luzný. Jdeme po kamenných schodech vzhůru, ve 14.00 jsme na vrcholu hory Luzný. Pod Luzným funguje chata, kde se za ceny obdobné našim penzionům můžeme najíst (jen pivo je tu podstatně dražší za téměř 3 éčka).

Zpět můžeme jít na parkoviště pod Luzným,

Rudy – 7 hodin. Cestu je možné udělat i na kole – většinou jde o cyklotrasy nebo o cesty vhodné pro kola s výjimkou úseku Polomská cesta – Plesná a krátký úsek po hraničním chodníku, kde je nutné kolo nést.

Pokračování na straně 11

TIPY NA VÝLETY

Dokončení ze strany 10

Na Velký Falkenstein je možné dojít ze Železné Rudy i přes turistický hraniční přechod Debrník, ale tahle cesta není tak zajímavá. Ale je lehčí. - rh -

Tip na výlet – Na nákup na kole do Zwieselu

Náměstí Zwiesel

Ze Železné Rudy vyjedeme směr rozcestí Debrník. Odtud se dáme směr Ferdinandovo údolí – hraniční přechod. Po levé straně ještě na českém území máme velice krásný přirozený les. Na bavorské straně těsně před Zwieslerwaldhausem je starý smrkovo-bukový prales Urwald Mittelsteighütte. Zatímco na české straně není do rodičího se pralesa přístup, na bavorské straně do něho zřízena přístupová cesta. Pokračujeme po cyklotrase č.7 na Zwieslerwaldhaus. V první restauraci na začátku obce nabízejí dobré jídlo i v češtině. Nedaleko za vesnicí leží unikátní Wildnis camp a kus za ním Dům divočiny, který doporučujeme každému návštěvníku Šumavy. Wildnis camp je nejen místo pro setkání a semináře, ale i pro přespání v korunách stromů! Za Zwieslerwaldhausem odbočíme doleva, značeno. Na obtíž může být jediné táhlé stoupání mezi Wildnis campem a Domem divočiny. (Alternativa: ze Zwieslerwaldhausu doprava na Schwellhäusl, což je krásná horská louka s restaurací a vodní nádrží s rybami. Odtud do Bavorské Rudy. Pozor! Značné stoupání.)

Další místo na naší cestě je Ludwigsthal. Tam přejedeme hlavní silnici Železná Ruda – Zwiesel – Deggendorf. Cyklostezka pokračuje podél silnice, ve městě se zužuje na chodník. Za benzinovou pumpou a na dohled kostela odbočíme vpravo směr „Hauptschule“ a zakrátko dojedeme přímo do centra Zwieselu – na náměstí. Ve Zwieselu jsme na kole pohodovou rychlostí za hodinu. Můžeme se podívat ke kostelu, na náměstí nebo dokonce nakoupit v supermarketu Real, který je v regionu nejlépe zásoben a Češi ho mají v oblíbeně. Real je kousek od nádraží. Zpět do Železné Rudy můžeme vlakem, jsou to jen dvě stanice. Jízdenku koupíme u automatu ve vlaku. Vlaky jedou vždy každou celou hodinu. Spoje ve 14.00 a 18.00 projíždějí až na Špičák. Bavorské soupravy „Waldbahn“ jsou přízemní a velmi vhodné pro přepravu kol. -rh-

Tip na výlet – Kolem osmi kamenných moří a s výhledem na tři horské hřebeny

Kdo se už nabažil šumavských jezer, může se vydat k šumavským kamenným mořím. Pozor! Jde se po cestách bez turistického značení. Vyjďeme z Železné Rudy – Alžbětína. Těsně za železničním viaduktem naproti zájezdnímu hostinci U Larvů kříží hlavní silnici asfaltová cesta. Tou se dáme doprava. Jdeme po ní stále rovně, před sebou máme hezký pohled na Bavorskou Železnou Rudu, než se cesta stočí doprava k říčce Svárožná. Jdeme nejprve po pravém, potom po levém břehu řeky – stále rovně. Po třech kilometrech dojdeme k bývalé rotě Svárožná. Ještě tu najdeme bývalé vojenské ohniště, psí kotce a stožár na vlajku. Toto území bylo za socialismu přísně zapovězeno a střeženo. Dnes se rota Svárožná pomalu opravuje.

Od roty stoupáme stále podél říčky nejprve asfaltovou cestou, později upravenou šterkovou cestou. Po dvou kilometrech přijdeme na státní hranici, k historickému hraničnímu mezníku č.33 z roku 1765 (nezapomeňte fotoaparát). Míne několik krásných kamenných moří. Od státní hranice pokračujeme rovně travnatou stezkou necelý jeden km na křižovatku pískových lesních cest. Před sebou vidíme jako na dlani hřeben Jezerní hory (1343), Svaroh (Zwercheck,

1333) a Ostrý (1373). Tento hřeben je evropským rozvodím Labe-Dunaj. Na Svarohu dominuje kamenné moře a horské louky. Lesy kolem po Kyrillu v horských partiích chřadnou a schnou.

Na křižovatce lesních cest se dáme o téměř 180 stupňů vlevo. Zakrátko dojdeme na další křižovatku, značenou žlutou a zelenou šipkou. Tady máme dvě možnosti. Doprava cesta vede do sedla Scheiben, oblíbeného běžkařského místa na silnici Železná Ruda – Lohberg. Odtud je vidět další výrazný hřeben – pásmo Velkého a Malého Javoru. A také je tu východiště značených cest Lo5 na Svaroh – okruh nahoru a zpátky má 8,5 km. To pro případ, že máte časovou rezervu a síly. Po silnici je to ze Scheiben na nádraží v Bavorské Rudě 12 km.

Druhá a kratší možnost (lepší pro pěší turisty) je jít z původní křižovatky označené zelenou a žlutou šipkou rovně podél státní hranice. Po pěti km vyjďeme těsně nad Bavorskou Železnou Rudou na silnici. Před sebou vidíme další horský hřeben Plesná-Velký Falkenstein. Vidíme, jak tu razantně postupují prosychající lesy směrem od hřebene. Celý výlet můžeme udělat cyklo s výjimkou necelého jednoho km mezi státní hranicí u Svárožné a křižovatkou bavorských lesních cest, kde kolo musíme vést. Potom nám okružní výlet nezabere víc než dvě hodiny. Z hraničního nádraží Alžbětína můžeme zpátky do Železné Rudy nebo na Špičák vlakem. - rh -

foto Václav Chabr

Zpravodaj pronikl do Německa

Železnorudský zpravodaj si čtou v Německu. I když je náš list jen lokální, zaujal německé čtenáře článek, který jsme otiskli v květnu. Pojednává o plánech Národního parku Šumava a Národního parku Bavorský les vytyčit v centrální Šumavě 15 000 ha velkou plochu „divočiny“ podle 1b kategorie IUCN. Tedy něco podobného, jako je v národních parcích v Kanadě nebo v Austrálii. V takovém území většinou nevedou žádné cesty ani nejsou tu ani stavby, jen traily pro občasnou návštěvu s průvodcem. Nezasahuje se tu vůbec proti škůdcům jako je kůrovec, příroda tu má zelenou. Po tvrdé kritice politiků a obcí správa Národního parku Bavorský les od plánu na vytvoření divočiny zatím ustoupila. Stanovisko Národního parku Šumava je nejasné, jeho ředitel František Krejčí jen řekl, že jde o „dlouhodobý deklarativní proces“. red.

Entsteht im Böhmerwald ein Gebiet freier, grenzlosar Wildnis?

Auf dem Gebiet des Nationalparks Šumava (69.000 ha) und des Nationalparks Bayerischer Wald (24.250 ha) will man in nächster Zeit ein Gebiet mit undurchdringlicher Wildnis ausweisen, das in Mitteleuropa einzigartig ist und das in seiner „Wildheit“ den Wildern Sibiriens, Neukaledoniens bzw. australischen, amerikanischen oder kanadischen Nationalparks gleicht. In dieser Wildnis soll sich der Wald demnach auf einer Fläche von 15.000 ha ohne menschliche Eingriffe entwickeln. Stromleitungen und andere Versorgungsnetze wird man hier nicht mehr finden. Die Forstwege werden aufgelassen, und es sollen lediglich einzelne Pfade verbleiben, welche die Touristen während bestimmter Jahresabschnitte, nach Reservierung und mit einem Wildführer begehen dürfen. Nach den Regeln der Welt-Naturschutz-Union (IUCN) für die strengste Schutzkategorie würde das ganze Gebiet für die Menschen gesperrt werden. Stufenweise können hier in der freien Natur Raubtiere wie Wolf oder Bär neu angesiedelt werden. Die Reste der Zivilisation wie zum Beispiel landwirtschaftlich genutzte Flächen, alte Forsthäuser oder die Häuser der Grenzler würden „zuwachsen“, also abgebrochen oder abgerissen werden. In diesem Gebiet würden alle Naturprozesse einschließlich der Entwicklung von Borkenkäfer-Populationen geschützt werden. Die Borkenkäfer sollen zum Totengräber der Fichtenmonokulturen und zum Geburtsheifer einer neuen biologischen Differenzierung werden. Ein Friedhof dieser Bäume, zusammen mit grünen Sümpfen und Moosen, würde die Basis der neuen Wildnis bilden. „Natur für die Natur, Wissenschaft für die Forschung und Forschung für die Wissenschaft“ – das ist das Motto der tschechischen und bayerischen Architekten neuer Wildnis. Das Vorhaben, im Bereich der beiden Nationalparks ein Wildnisgebiet der höchsten Schutzkategorie I b nach den Kriterien der Welt-Naturschutz-Union zu schaffen, wurde erstmals auf der B. Welt-Wildnis-Konferenz im mexikanischen Mérida im November 2009 präsentiert.

Žijí mezi námi – Karla Řeháková

Dnes představujeme paní, kterou pravděpodobně neznáte. Narodila se 20.6.1941 a žije na Špičáku od roku 2006, ale po rodičích a prarodičích je tu pevně zakořeněná. Jmenuje se Karla Řeháková a je rozená Čepková. Narodila se rodičům, jejichž maminky spojovalo kromě dívčího přátelství i to, že obě jejich rodiny byly z Plzně a vlastnily na Špičáku sousedící rodinné vily Karlu a Emičku. Obě stojí dodnes, Karlu znáte pravděpodobně jako bývalou špičáckou poštu. Při zmínce, že do okruhu příbuzných patřil i investor a první majitel sousedního hotelu architekt Rixi, je jasné, že dnešní portrét přesáhne osobnost Karly Řehákové a bude plný zajímavých historek.

Tady se setkávali umělci

Moje hostitelka vypravuje důkladně, takřka od Adama. O Karle a Emičce jako místech rekreace velkých rodin a místě setkávání známých umělců. O Špičáku - vzdušných lázních, o poválečných zmatcích, slepicích - narušitelkách vojenského prostoru, sledování a špiclování, ale i o plánech do budoucna. Vila Karla vybudovaná doktorem Karlem Vogelcem, pradědečkem Karly Řehákové z matčiny strany, byla místem, kam přijížděli hudebníci věhlasných jmen. Vogelovi měli sedm dětí a byli muzikální. V rodině se hrávalo osmíručně na dva klavíry. Jeden ze synů, Jaroslav, byl později šéfdirigentem orchestru

Národního divadla. Na návštěvu k Vogelovým na Špičák jezdil například Josef Foerster a jeho syn Josef Bohuslav nebo skladatel Vítězslav Novák.

Vilu Emičku koupil pradědeček z otcovy strany v roce 1919. I tato rodina měla umělecké záliby. Více než s hudebníky se však přátelila s divadelníky - tehdejšími ochotníky z Plzně. Hosty v Emičce bývali třeba Miroslav Horníček, Felix Le Breux a jiní. S divadelníky se pojí jedna veselá historka. Hry si sami psali a při pobytech na Špičáku je i sami pro sebe hráli. Při jednom takovém výletu si vše potřebné vezli sebou na nákladáku. Jeden z osazenstva vozu ze železnorudské pošty zavolal domů do Plzně. Jeho telefonát byl kýmsi pochopen jako domluvené heslo k hromadné emigraci. Ten kdosi neváhal a svůj objev oznámil na příslušná místa. A ta se jala plnit svou povinnost ochrany státu. Vila Emička byla celý den obklíčena a bedlivě sledována. Průběh představení pak diváci i herci měli zpestřený bleskovým zásahem pohraničnicků, kterým ovšem nezbylo než přiznat, že šlo o mylné udání.

Fiktivní svatba

Jiná pikantní historka se týká vztahu rodičů Karly Řehákové. Babičky byly spolužačky v plzeňském lyceu. "V první třídě lycea, někdy v roce 1910, si jako velké kamarádky slíbily, že když budou mít k sobě děti, tak že ty děti se vezmou," vypravuje moje hostitelka. V rodinném albu opatruje fotku své dvouleté matky a čtyřletého otce, kterým jejich maminky vystrojily někdy v roce 1920 fiktivní svatbu. "Můj tehdy čtyřletý otec nenalézal v té svatbě žádné potěšení, tak dostal pár facek," pokračuje vyprávění, „nicméně, jak život šel, skutečně se ve čtyřicátém roce vzali."

Válka a budování socialismu

Co se dělo s oběma vilami během války, jsou dnes dohady. Zřejmě sloužily elitním hostům hotelu Rixi, byly dobře udržovány a vrátily se zcela v pořádku s celým inventářem. Vlastníci je začali opětovně užívat v roce 1945. Vzpomínky na poválečnou dobu jsou smíšené. Po válce rodina užívala Emičku ještě do roku 1956, z toho v letech 1948 - 51 celoročně. Protože ale vila byla budována spíše jako letní byt, byl v ní

celoroční pobyt tvrdý. Vodu bylo nutno donášet z pětisetmetrové vzdálenosti, doprava nebyla žádná, zásobování mizerné. „V devět se muselo pro rohlíky, ve tři přijela zelenina a maso v jedenáct hodin v pátek,“ vysvětluje pro představu paní Karla. Babička chovala i slepice. Ty čas od času překonaly hranice pozemku a vnikly na území Rixi, tehdy už ve správě armády. Nejpozději za čtvrt hodiny vždy přiběhl rychlý posel s depeší, že slepice narušují vojenský prostor. Ani noci nebyly moc klidné. Na hranice není příliš daleko, a tak noční střelba po lidech prchajících z totalitní republiky nebyla vzácností.

Do školy na saních

Tuto dobu trávila na Špičáku i vnučka Karla. Do školy chodila jako všechny děti ze samot v okolí pěšky. Škola byla v dnešním penzionu Sládek, v sousedství Horské služby. V zimě si žáci cestu zjednodušovali jízdou na saních. Ale i přesto do školy došli často zcela promáčení. Pan učitel sice topil, šatstvo sušil, učit se snažil, ale neměl šanci. „Do pěti minut jsme všichni usinali,“ vzpomíná Karla Řeháková. V roce 1951 vzdali celoroční pobyt a dále jezdili na prázdniny, o víkendech to nešlo, protože se v sobotu pracovalo. I tak se to jednoduše řekne, ale v 50. letech byl Špičák v hraničním pásmu, bylo tedy nutno žádat o povolenky ke vstupu, jejichž vydání nebylo samozřejmě, a počítat s vlakovými kontrolami. V roce 1956 Emičku získali vojáci s odůvodněním, že vila bude sloužit ubytování hostů hotelu Rixi a na okolních pozemcích bude zřízeno zahradnictví a zlevní se tak provoz hotelové kuchyně. Po roce 1995 se Řehákovým podařilo Emičku získat zpět do vlastnictví. Dnes by po důkladné úvaze a znalosti současných možností lokality bývalá lektorka znakové řeči na pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze viděla jako perspektivní navázat na tradici tzv. vzdušných lázní. Nápady a elán paní Karle určitě nechybějí. Držme jí a její rodině palce, aby se jim podařilo naplnit co nejvíce ze svých záměrů.

(Vilám Karla a Emička se chceme podrobněji věnovat v rubrice *Dům, který zaujme* v některém z příštích vydání ŽZ)

Zapsala Věra Drahorádová
Foto Václav Chabr

Neuvěřitelná náhoda

Koncem července jsem se na kole vracel na kole po trase Gerlova Hut – Hoffmanky – Špičák. Jeda po silnici ze sedla dolů k nádraží Špičák, dosáhl jsem místy 72km/hod. To je pro mě téměř let. Abych téhle rychlosti docílit, musel jsem zhurta šlapat. Přitom mi z cyklobatohu, z postranní kapsy, vypadl mobil. Zjistil jsem to až doma. Pak jsem vrátil autem na místo, kde jsem předpokládal, že jsem mobil mohl ztratit. Na křižovatce turistických cest pod bývalou poštou seděla skupina turistů i s dětmi. Řekl jsem si, že líná huba je holé neštěstí. Když jsem jim vše vypověděl, projevili zájem. Vytvořili dvě skupiny na způsob rozvěděčků. Jedna procésávala terén podél silnice nahoru, druhá dolů. Strávili tím tak hodinu. Po hodině mi řekli, že nic nenašli. A že jsou z penzionu Lucie na Špičáku.

Kdyby náhodou. „Budeme to vaše číslo pořád dál prozvánět, kdyby to náleze náhodou vzal a chtěl ho vrátit,“ uklidňovali. A já měl dobrý pocit.

Pak zavolali znovu. Dovolali se na můj ztracený mobil! Měl ho u sebe neznámý muž v autě, mířící do Sušice. Řekl, že mobil je sice přejatý, ale přesto zvoní. A že ho přiveze kvečer zpátky. Ten muž se pak představil. Byl to Tomáš Nový ze Špičáku. Ukázalo se, že pan Nový je ... provozovatelem penzionu Lucie. Kdyby se taková náhoda objevila jako zápletko ve filmu, nikdo by tomu nechtěl věřit. Řekl by, že ti filmaři si zase blbě vymýšlejí.

Večer jsem do penzionu Lucie zajel. Pan Nový mi předal přejatý telefon a já si dal s těmi hodnými turisty-pátrači pivo. Byli na Šumavě a v penzionu spokojeni. To jsem se divil podruhé. Někdo ve věčně brblajícím českém národě také něco chválí. Ještě douška: obrázek poctivého penzionu najdete na www.pension-lucie.cz. Pozor: adresa je se „s“. -rh-

Národní park Šumava obnovuje informační stojany a nabízí informační brožury - ale je i terčem kritiky

Správa NP a CHKO Šumava vytvořila jednotný design stojanů s logem parku, které umístila v terénu, v infocentrech a ubytovacích zařízeních na území parku. V rámci zahájení projektu obnovy informační infrastruktury už Správa NP a CHKO Šumava distribuovala více než pět desítek těchto dřevěných stojanů. Novými stojany na propagační materiály jsou vybavena některá informační střediska, hotely a penziony v Modravě, Kvildě a Horské Kvildě, Stožci, Prášílech a Srní. „Pro naše hosty máme připravenou celou řadu dobrodružství a věřime, že díky stojanům tyto možnosti žádní z našich hostů nepřehlédnou,” řekl vedoucí oddělení marketingu parku Tomáš Jiříčka. „Stojany jsou chuťovkou pro zlepšení propagace národního parku. Nový design jsme přivítali my i návštěvníci,” dodala starostka obce Stožec Zdeňka Lelková (NK). Podle vyjádření Jany Zvettlerové ze Správy NP Šumava je největší zájem o brožury Programy pro veřejnost a Zelené autobusy. Dlouhodobě jdou na odbyt materiály Zaparkuj a jdi, Okno do divočiny, Geocaching, Nouzová nocoviště a Za divokou přírodou Šumavy. „V trendu jednotného designu informační infrastruktury budeme pokračovat dál. Jsou to nejen nově vyrobené stojany, měníme kompletně také design informačních tabulí v NP Šumava,” doplnil ředitel parku František Krejčí.

jip s využitím materiálu v deníku Právo

Demonstrace proti současné politice správy NP a CHKOŠ

Ve čtvrtek 22.7. se na Šumavě odehrála dosud neobvyklá demonstrace. Více než sto lidí protestovalo proti současné politice správy NP a CHKO Šumava, kterou bývalý jihočeský hejman Jan Zahradník nazval „experimentem s nejasným koncem“. Tento experiment probíhá na základě rozhodnutí bývalého zeleného mi-

nistra Bursíka, nebyl zatím ani projednán, ani schválen podle zákona. Jeho smyslem je ponechat přírodu přírodě. V tzv. bezzásahových územích se tak nastartovala razantní kůrovcová kalamita, kterou je pak v tzv. nárazníkovém pásmu (70% plochy parku) třeba zastavovat pomocí drastických těžeb a vytvářením holin. Protestující požadovali zastavení experimentu a odvolání současného ředitele správy parku Františka Krejčího. Ten nechal účastníky demonstrace natáčet videokamerou a pořízený záznam bude prý „dále analyzovat“.

Ředitel Krejčí demonstraci bagatelizoval. Řekl, že šlo jen o „hrstku lidí, která se zde sešla ze strany Zemanovci.“ Videozáznam Krejčí nechal pořídit proto, aby viděl, „do jaké míry nás urazili. Nyní zvažujeme podání trestního oznámení na příslušnou stranu za některé lživé argumenty.“ Krejčí na demonstraci nepřišel osobně proto, že prý měl celé dopoledne důležité jednání. Také řekl, že odstupovat nehodlá. „Necítím žádné tlaky, že bych měl odstupovat nebo měnit svou práci a své postupy,” zdůraznil. „Když vidím, že se daří park slibně rozvíjet, tak chci být u toho a nechci si to nechat ujít,” dodal. Kůrovcovou kalamitu komentoval takto: „Žádné fatální drama se ale nekoná, kalamitní stav je především v západočeské části Šumavy.“ Správa NP a CHKOŠ však ještě letos na jaře o kalamitě mluvit odmítala. Říkala, že jde jen o přírodní disturbanci, tedy součást přírodních

procesů.

Lesník a autor úspěšných publikací o Šumavě Petr Martan pronesl na demonstraci projev, který přinášíme v plném znění. Jeho hlavním cílem bylo upozornit na katastrofální stav lesů v NP Šumava.

VIMPERSKÁ VÝZVA

Projev na protestním shromáždění – Vimperk 22.7. 2010

Vážení spoluobčané, dámy a pánové, je symbolické, že se scházíme před budovou rehabilitace – to je něco, co budou lesy Národního parku Šumava potřebovat, až se zastaví kůrovcová kalamita. Nejprve je potřeba si uvědomit, kde vznikla ona kalamita a kdo za to může. Po orkánu Kyrill zůstalo v těchto lesích přibližně 500 000 m³ dřeva bez zpracování. Odhady této hmoty, tehdy zjišťované, však byly zatajeny. Doufáme, že nové vedení Ministerstva životního prostředí umožní odtajnit tyto materiály, které usvědčují tehdejší správu Národního parku Šumava a ministerstvo ze zkrusování evidence a ze záměrného nastartování kůrovcové kalamity v následujících letech. Dnes je jasné, že to byl šumavský zločin století. Tehdy jsme, my lesníci, byli neprávem urážlivě nazýváni dřevožrouty. Dnešní situace vyústila v pravý opak. Bezhlavými dřevožrouty se stali správci Národního parku Šumava. Proč? Protože se těží dřeva takové množství – které není běžné těžít ani v hospodářském lese – natož v lesích národního parku. Dnešní přetěžování se děje vinou konkrétních lidí ve vedení NPS.

Vážení občané, pokud souhlasíte s textem uvedené výzvy, podpořte ji prosím zasláním e-mailu na ministra životního prostředí a jeho náměstkyni: pavel.drobil@mzp.cz rut.bizkova@mzp.cz

NP Šumava – fabrika na dříví

Proto vyčítáme: Nechtěli jste kácet po Kyrillu – proto dnes kácíte třikrát více. A pokud kácíte tolik – a poškozujete tím lesní přírodu v parku – potom doznejte svoji vinu a odstupte! Z ochránců přírody jste se stali jejími škůdci! Vyzývám proto a prosím o podporu přítomných. Vyzývám ředitele národního parku a vedení správy, aby kapitulovali a doznali svou vinu, že přístup od roku 2007 byl mylný a došlo k vytěžení statisíců stromů, které mohly zůstat živé, kdyby zpočátku bylo jinak činěno. Vyzývám správce, aby se káli a litovali svého pokyřilového podílu ve zničených lesích Šumavy a odstoupili ze svých funkcí.

Výsledkem hospodaření s hodnotami přírody za 20 let existence parku je, že přibližně 40% výměry lesů je suchých, holých, nebo s mláďem do dvaceti let věku. To nedokáže ani ten nejničmennější majitel hospodářského lesa!

Demonstrace proti současné politice NP Šumava probíhala pokojně

Pokračování na straně 14

Národní park Šumava obnovuje informační stojany - ale je i terčem kritiky

Dokončení ze strany 13

Nezákonné zvýšení bezzásahových území

Odvolání ředitele Krejčího - k čemuž vyzýváme ministra životního prostředí Drobila - bylo gestem toho, že ochrana přírody v parku byla zanedbána a že tzv. „diferencovaný management“ byl špatný a pomohl k současné tragédii. „Zásady diferencovaného managementu“ byly vydány začátkem roku 2008 a nezákonnou cestou zvýšily bezzásahová území až na podíl 32%. Tehdy situace vyžadovala mimořádná opatření a tedy zmenšení bezzásahových území - došlo však k jejich zvětšení - a to je další historický zločin.

Dvacet let existence národního parku ukázalo, že tito lidé, kteří zcela zvrátili původní ideu zachování a zvelebování zachovaného kompaktního živého dědictví vesměs kulturních lesů, jsou neschopní ani zajistit jeho trvalou udržitelnost pro budoucí generace ani fakticky zabezpečit ochranu přírody. Pochybné hodnoty - které byly za tuto dobu údajně získány - nestojí za skutečné hodnoty a krásy nenávratně ztracené.

A to je výzva k revoluci, k níž je potřeba i takového občanského projevu, jakým je tato demonstrace.

Vím, že řada z vás je dlouholetou nemožností změnit velice tristními poměry v národním parku již unavena. Může Vás povzbudit, že v sousedním Bavorsku je silné občanské hnutí,

žimu, významnou ztrátu absorpční schopnosti lesních porostů pro oxid uhličitý a zvýšil ekologická rizika uměle způsobené nebezpečné divočiny a to zejména v období klimatické změny spojené s extrémními meteorologickými jevy. To je možné definovat jen jako úmyslnou přípravu ekologického zločinu spojenou s nemalými národohospodářskými ztrátami. Vážení občané - nedopusťme to!

Současným správcům lesů v NP Šumava nepatří diplom Rady Evropy, ale soudní proces!

Požadavky demonstrantů

1) ŽÁDÁME OKAMŽITÉ ODVOLÁNÍ SOUČASNÉHO VEDENÍ SPRÁVY NP ŠUMAVA. ŽÁDÁME ZÁSADNÍ ZMĚNU MANAGEMENTU, PŘÍSNOU KONTROLU PLÁNU PÉČE, ZPŮSOBŮ A VÝSLEDKŮ DOSAVADNÍHO HOSPODAŘENÍ A ZAVEDENÍ DŮSLEDNÉ EVIDENCE.

2) ŽÁDÁME OCHRANU PŘÍRODY ŠUMAVY V SOULADU S PŮVODNÍM ZÁMĚREM VYHLÁŠENÍ NÁRODNÍHO PARKU JAKO OCHRANU A ZVELEBOVÁNÍ TRVALE UDRŽITELNÝCH LESNÍCH EKOSYSTÉMŮ ZELENÉ STŘECHY EVROPY.

3) ZAMÍTÁME PROVÁDĚNÍ VELKOPLOŠNÝCH BIOLOGICKÝCH EXPERIMENTŮ S TZV. „PŘÍRODNÍMI PROCESY“, KTERÉ BĚHEM KRÁTKÉ DOBY VEDLY K DESTRUKCI ZACHOVÁVÝCH VESMĚS KULTURNÍCH LESŮ, A ZÁROVEŇ I KE ZTRÁTĚ PRALESNÍCH FRAGMENTŮ, KTERÉ SE MĚLY STÁT ZÁKLADEM PŘÍRODĚ BLÍZKÉ REKONSTRUKCE LESNÍCH EKOSYSTÉMŮ.

4) ZAMÍTÁME FUNDAMENTALISTICKÝMI EKOLOGISTY FEDROVANOU, ALE VĚCNĚ NAPROSTO NEOPODSTATNĚNOU ZMĚNU KATEGORIZACE NPŠ DO NEJPŘÍSNĚJŠÍ KATEGORIE Ib.

5) POŽADUJEME DŮSLEDNÉ PROVÁDĚNÍ OCHRANY PROTI BIOTICKÝM ČINITELŮM I V TZV. BEZZÁSÁHOVÝCH ZÓNÁCH AŽ DO UTLUMENÍ KŮROVCOVÉ KALAMITY NA ZÁKLADNÍ STAV.

6) PODPORUJEME NÁVRH LESŮ ČESKÉ REPUBLIKY NA TO, ABY ZMĚNA SPRÁVY V NÁRODNÍM PARKU ŠUMAVA ŠLA CESTOU VYČLENĚNÍ LESNICKÝCH ČINNOSTÍ PRO SPECIÁLNÍ OCHRANU LESA S PLNÝM REPEREKTEM K § 32 - OCHRANA LESA - PODLE LESNÍHO ZÁKONA (z.č. 289/1995 Sb., v platném znění).

Petr Martan
384 81 Čkyně 197
tel.: 732 373 448
(meziútky redakce)

Demonstranti ve Vimperku vyvěsili celou řadu plakátů

Vrátím-li se k příjmu zmíněné rehabilitace - potom věřím, že v novém vedení Správy parku, budou rehabilitovány lesnické principy. Právě v Národním parku Šumava došlo k jejich znetvoření a ke zneuctění práce několika generací lesníků. Ti, se stavovskou ctí a lesnickým cítěním, pracně spoluvytvářeli přírodní hodnoty, které jejich nástupci zničili.

Plán na vytvoření „divočiny“ byl v Bavorsku odvolán

Mezi úzce biologickým viděním podoby parku a reálným pohledem na lesní ekosystémy jako celku je určitý, avšak při snaze o racionální východisko řešitelný rozdíl - který má nejen odborný, ale i ideologický a duchovní rozměr. Národní park byl vyhlášen se záměrem ochrany a zvelebování zachovalých, převážně lesních geobiocenóz a biotopů chráněných a vzácných druhů, pro zachování „Zelené střechy Evropy“, nikoliv pro nezákonné, nezodpovědné a ekologicky i ekonomicky ztrátové velkoplošné experimenty s biologickými procesy.

kteří přimělo ředitele tamního Národního parku Bavorský les, aby odvolal nesmyslný plán na vytvoření tzv. Ib divočiny. V Česku byla absurdně navozena situace právě opačná. Právě dnes přijeli experti z Rady Evropy na Šumavu s cílem doporučit zařazení NP Šumava do této kategorie Ib, ke které není žádného faktického opodstatnění.

Na místě je soudní proces

Tvrzení, že lesy v NPŠ vyhovují definici kategorie Ib podle „Zásad pro kategorizaci chráněných území na základě managementu“, vypracovaných jako doporučující kritéria nevládní mezinárodní organizace IUCN, tzn. „rozsáhlé oblasti s původní nebo jen slabě pozmeněnou přírodou..., které si udržují svůj původní přírodní charakter a zachovávají přírodní vlivy bez trvalého či významnějšího osídlení“, je zločinná mystifikace. Bez nadsázky se jedná o demagogický podvod, který by způsobil totální destrukci současných původem kulturních lesů na Šumavě, dále rozšířil podíl suchých stromů a rozsah mrtvých lesů, ztrátu biotopů chráněných druhů, závažné změny vodního re-

PĚT HEREČEK MŮŽETE SPATŘIT V ČACHROVĚ

Rozhovor s Václavem Zahrádkou, majitelem Muzea železničních drezín

Václav Zahrádka

Historii železnice byl věnován letošní třetí ročník železnorudských Rysích slavností, které se odehrály v pondělí 5. července na hraničním nádraží v Alžbětíně. Bohatý doprovodný program nabídl ukázkou drezín a železniční techniky, možnost projíždek na drezině nebo vstup do muzea bavorské železnice zdarma. Určitě jste již slyšeli o unikátním muzeu železničních drezín v Čachrově, které vlastní Václav Zahrádka. V exponátech jeho sbírky nechybějí opravdové skvosty. Zahrádkovy drezíny si zahrály v mnoha českých filmech. Na Rysích slavnostech se nabízela návštěvníkům i možnost projíždky ruční inspektorskou drezinou. Čtenářům Železnorudského zpravodaje nabízíme původní rozhovor s panem Zahrádkou.

Jak jste se dostal ke svému krásnému koníčku, kterým je sbírání železničních drezín?

Sbírám hlavně železniční drezíny a ještě trochu veterány - už přes třicet let. A de facto tato drezína, která jezdila na Rysích slavnostech, byla první, kterou jsme v roce 1989 vykopali v Českém Brodě a pak jsme ji dali do kupy. Následně se sbírka pomalu rozrůstala. A tím, že jsme se rozhodli přestavovat rodné sídlo na Čachrově, byl zprvu sice problém přesvědčit rodinu, že si tam mohou postavit na zahradě železnici, ale nakonec souhlasili. Dnes asi trochu litují, protože nepředpokládali, že to udělám takovým stylem, jakým to je.

A jak ta zahrada vypadá?

No hezky, podle mne. Máme tam závory, semaforey, staniční patníky i venkovní zahradní železnici. A samozřejmě sbírku drezín. Na zahradě je krátká předváděcí kolej, strážní domek, najdete zde i sbírku historických čísel a výrobních štítků z lokomotiv a další zajímavosti z historie železnic zdejšího regionu.

Kolik máte drezín?

Mám jich tam deset a z toho už několik působilo ve filmech Páni kluci, Hlídač č. 47, Florenc 13:30, Toulavá kamera, Malá muzea... Na všech se mohou lidé svést a vyzkoušet si zručnost.

Takže samé klenoty. Jak jste k těmto slavným drezinám, které si zahrály ve filmu, přišel?

Sami režiséři mě oslovili. Potřebovali tyhle stroje do filmu, tak jsem jim je půjčil s podmínkou, že u toho budu. Film Páni kluci je nejstarší. Točil se na zubnické železnici a to traťmistrovské kolo od firmy Wohanka je z r. 1924. Ten film je z roku 1972, ale to jsem drezíny ještě nesbíral. Pak jsem se k nim dostal ve spolupráci s Národním technickým muzeem v Praze.

bliky, běhal jsem 400 metrů překážek. Pak jsem studoval dálkově VŠ v Praze a začal dělat do železniční modelářiny a současně s tím jsme začali sbírat drezíny. Moje paní dělala ředitelku Městské knihovny v Lysé nad Labem a při knihovně jsme zřídili modelářský kroužek a postavili si velké kolejiště ve velikosti TT. Spolu s kolegy modeláři jsme začali i drezíny opravovat a renovovat. Připomenu, že s inspektorskou drezinou z roku 1851 jsme otevírali dříve nepřístupné nádraží Alžbětín v roce 1991 a vezli jsme tehdejšího předsedu vlády Petra Pitharta s ministrem Nezvalem.

Zúčastnil jste se Rysích slavností, které upřádal město Železná Ruda. Jak na vás slavnosti zapůsobily?

Mám radost, že se taková akce koná a městu patří poděkování. Je tady spousta návštěvníků i z Německa. Pamatuji dobu, kdy se dál nesmělo, než do Železné Rudy. Tady byly dráty a v době, kdy jsem dělal atletiku, jsme byli na závodech ve Fürthu, což je předměstí Norim-

Co vás přivedlo k vašemu koníčku? Měl jste nějaké sběratelské geny po tatínkovi?

Ani náhodou. Nikdo z mých předků nebyl ajznpoaňák. Můj táta byl kolář, čtvrtá generace kolářů, než to musel zavřít. Já nejdřív dělal atletiku. Jsem dokonce železničářský mistr Evropy a jednou jsem vyhrál i mistrovství repu-

berka. Ale tehdy jsem řešil jinou věc. Jako kluk jsem pořád koukal na Javor a nikdy jsem se tam nedostal. Takže mě během závodů vyšel den volna a já jsem si vyjel na Javor a tím se mi splnil dětský sen. Dnes projíždíme hranice třicetikilometrovou rychlostí...

Pokračování na straně 16

Z receptáře babičky Tomáškové

„Je léto plné...“, praví básník, a proto vám nabízíme recept na ovocné knedlíky.

25 dkg měkkého tvarohu, 10 dkg vařených brambor, 5 lžic hrubé mouky, 1/4 lžičky prášku do pečiva, 2 žloutky, špetka soli, ovoce podle toho, co zrovna zahrada nebo obchod nabízí. Brambory s tvarohem prolisujeme, zapracujeme ostatní suroviny. Vaříme obvyklým způsobem.

Tvarohové těsto na ovocné knedlíky je obvyklé a dost oblíbené. Tvarohové knedlíky v mém provedení, to ale nikdy nebylo

ono. Avšak tyhle - s bramborem - nemůžete být neúspěšní! Na přání rodiny jsem vyzkoušela variantu, která sklídila úspěch. Z tohoto těsta jsem vykrájela noky, které jsme polévali meruňkovou omáčkou.

A pro letní večery pod širým nebem ke sklence dobrého vína přijde k chuti pomazánka na drobné zákusky.

2 lžice oleje, 1 lžice octa, 2 lžice kečupu a 2 lžice hořčice svaříme; 2 - 3 feferonky, 40 dkg měkkého salámu, 1 cibuli a 2 okurky umeleme. Nálev a umletou směs

promícháme a doplníme 200 g majonézy.

Na kvalitě surovin nešetříme, salám koupíme u osvědčeného řezníka, salám ze supermarketu by mohl celé dílo zardít. A ještě si dovolím svou trošku - majonézu aspoň z poloviny nahrazuji kvalitním bílým jogurtem.

Z receptáře Marie Tomáškové vybrala a upravila Věra Drahorádová

A co příště?

Pravděpodobně něco léčivého.

PĚT HEREČEK MŮŽETE SPATŘIT V ČACHROVĚ

Dokončení ze strany 15

Na akci jste vozil lidi na inspektorské drezíně. Jaký byl o jízdě zájem?

Během dne bylo lidí poměrně dost. Vždycky, když parní vlak odjel, byl chvilku klid a zase pak se objevili další zájemci s touhou svézt se

na drezíně. Lidé si to odmakají, říkají „paráda“. Svezou se kus po koleji a mají zážitek! Od nás navíc dostanou razítko nebo si koupí pohlednici. Jen příště bych doporučoval ženám přijít v sukýnce, protože dáváme razítka na všechny části těla...

Co bylo pro Vás v souvislosti s železničními drezínami nejtvrdějším oříškem?

Vždycky jsem měl sen postavit první železniční drezínu. Tehdy tomu říkali „Fahrmaschine“ - jízdní stroj. Ten sestrojil roku 1825 Josef Božek na Pražské polytechnické škole pro první koněspřežnou trať z Českých Budějovic do Lince. Při stavbě vozidel pro „koňku“ Božkovi pomáhal také jeden pán, jmenoval se Josef Souček, byl to vyučený kolář a pocházel ze Švihova. A my jsme chtěli takový stroj postavit. V pamětech pana Božka stojí, že to je jízdní stroj se šlapadly. A jak jsme byli roky v zajetí ve svých technických znalostech, říkali jsme si: „Je to klasické šlapadlo na bicyklech, ale to přece vynalezl Francouz Michaud až v roce 1853, tak to není možné.“ Potom kolegové v Národním technickém muzeu našli v pamětech pana Božka skicu a nám bylo vše jasné. Je to jako když šlapete měchy v kostele - zalomená hřídel vzadu se šlapadly! Tak jsme podle dobového výkresu tento stroj vyrobili a dokonce jsme jej zapůjčili do muzea v Kirchsbaumu, česky Třešňovec, kde tamní rakouští fandové postavili asi pět set metrů kolejí, na kterých můžete náš jízdní stroj vidět. Samozřejmě každý se nás ptá, za kolik jste ji tam půjčili? Samozřejmě za nic. Pro nás to byla stavovská čest stroj postavit a také, když tam přijedeme, cítíme se u nich jako doma. Když jsme tam drezínu křtili, přivezli jsme si i hudbu a klatovské pivo, no byla to paráda.

Když děláte železniční drezínu, pomáhá Vám někdo?

Samozřejmě. Mám modelářskou partu, je nás osm dospělých a děti se mění. Jakmile je klukům kolem šestnácti let, začnou se jim líbit krasavice a z kroužku odchází, ale co je paradoxem, že u mě tam chodí jejich děti. Prostě se to dědí. A s těmi dospělými kluky to už děláme třicet let.

Slyšela jsem něco o Čachrovské zemské dráze...

Na Čachrově je i tvrz a s hradním pánem jsem se domluvili, že by byla možnost v dolním podlaží vystavit další motorové drezíny a že bychom propojili moje muzeum s tvrzí. Je to 250 metrů od sebe, takže jsme chtěli postavit koleje. Bohužel. Zpracovali jsme projekt, založili občanské sdružení Čachrovská zemská dráha, udělali rozpočet, všechno bylo připravené. Dokonce se mně povedlo sehnat i dotaci 800 000 Kč na postavení kolejí. A obec nedala věcný souhlas, takže jsme museli dotaci vrátit. Tak to je takový můj sen, že bychom se projeli dvě stě metrů, a navíc mám s kolegy z Národního technického muzea dohodnuto, že by nám sem dali i drezínu z filmu Ostře sledované vlaky, takže opravdu bychom tu měli všech pět hereček.

Projížd'ky na drezíně děláte v krásných dobových uniformách. Z jakého jsou období?

To k tomu patří. Můj fešný kolega Milan Hampl z Klatov je moje krevní skupina. Známe se přes padesát let z atletiky, takže on do toho dělá teď se mnou. A my zásadně na takovéto akce jezdíme v mundúrech. Na Rysích slavnostech jsem měl uniformu z roku 1897 rakouských státních železnic, vyrobenou podle říšského zákona. Odznaky a knoflíky na kabátu dělal kamarád, který má pasířskou dílnu v Turnově. Akorát nám nestačil dodat rády. Příště už budeme mít i rády.

Na jaký zážitek v souvislosti s vašim unikátním muzeem drezín dodnes rád vzpomínáte?

Loni přišli do muzea na Čachrov dva manželé středního věku se starší paní. Provedl jsem je tam a najednou mi ta starší dáma říká: „Já jsem paní Wohanková.“ Tak jsem na ní vyvalil oči,

protože to byl jeden z nestorů výroby českých drezín. Třeba vyrobil traťmistrovské kolo do filmu Páni kluci a ještě řadu dalších. Pan Wohanka je nedoceněný. O něm se moc nemluví, ale v roce 1891 byl jeden ze šesti hlavních organizátorů Pražské jubilejní výstavy, založil Živnobanku, vedl Hospodářskou komoru, byl poslancem na Říšské radě, od císaře obdržel i titul rytíře... Zpracoval jsem jeho životopis, povedlo se mi sehnat i výrobní program, víme, že vyrobil 2039 železničních drezín. Takže s paní Wohankovou jsem si popovídal a setkání mě osobně moc potěšilo. Další příhodu jsme zažili v Železně Rudě. Pozvali jsme na jízdu starostu Michala Šnebergra a kolegyně ho v krásném kroji přivítala chlebem a solí. A musím říct, že moc mu to nejelo. Pak pan starosta polohlasně utrousil, že chleba je sice dobrý, ale že k tomu potřebuje aspoň tlačenkou. Pak jsem se dověděl, že pochází z vyhlášené řeznické rodiny.

Vaše muzeum na Čachrově otevíráte vždy jenom o víkendech přes léto?

Otevírací doba je květen – říjen převážně o víkendech a v letních měsících kdykoliv, nejlépe po předchozí domluvě. Dříve jsme otevírali muzeum jenom na víkend. Trvalý pobyt mám sice ještě v Lysé nad Labem a donedávna jsem dělal finančního ředitele v jedné velké firmě, ale už jsem přesluhoval. Teď jsem v důchodu, takže už jsem pánem svého času a žiji trvale v Čachrově. Narodil jsem se přes kopec v Kunkovicích, ale celé dětství jsem prožil v Čachrově. *Text a foto Hana Sádliková*

V neděli 1. srpna bylo na Velkém Ostrém rušno. Konalo se zde totiž bavorsko – české setkání, kterému předcházela mše svatá u královácké kapličky v sedle mezi Velkým a Malým Ostrým. Výstup na slavnostně vyzdobený vrchol, kde vyhrávaly dechovky z Bavorska a Čech, se konal u příležitosti 20. výročí pádu železné opony. *Text a foto: Václav Chabr*

Trocha historie nikoho nezabije – z historie Železné Rudy (dokončení)

Železná Ruda leží při řece Řezné v nadmořské výšce 754 m. n. m. Obchodní stezka, která tudy procházela, se nazývala Světelská podle města Zwiesel. Vedla z Bavorska podle řeky Řezné přes Debrník na Pancíř, Mústek a Prenet do vnitrozemí ke Klatovům. Využívána byla především k dovozu soli, později k vývozu olova a stříbra, dolovaného od 15. stol. v okolí Strážova.

Druhá světová válka

Za 2. světové války byl zřízen ve městě malý zajatecký tábor v hotelu Kroupa. Vězně využívali hlavně hospodáři, neboť jejich vlastní synové byli ve válce. Zbylý čas vyplňovali zajatci výrobou kartáčů. Transport smrti, který prošel Železnou Rudou r. 1944, směřoval ke Klatovům. Nejvíce bylo v tomto transportu Rusů, Poláků, Čechů pět Rusů bylo zastřeleno. Jejich hroby jsou na místním hřbitově. Ke konci války se v Železné Rudě díky diplomatickým schopnostem Rudolfa Abele podařilo zabránit krveprolití. Přesvědčil zdejší oddíl SS, aby neútočily na americkou armádu blížící se od Hojsovy Stráže a stáhly se ze Železné Rudy. V tomtéž roce město přeplnili uprchlíci. Ti byli ubytováni v bývalé německé škole. Uprchlíci z Jugoslávie zaplnili hotel Belveder. Prchající zbytky německých vojsk využívaly železniční trať Plzeň - Klatovy - Železná Ruda a pak dále do Německa. Také proto americká armáda bombardovala Plzeň, klatovské nádraží a nemělo být ušetřeno ani nádraží v Železné Rudě.

Osvobození a nové uzavření hranic

V úterý odpoledne 1.5.1945 kolem 15 hod. projely Železnou Rudou první americké tanky. Bylo jich sedm a mířily po silnici ke Špičáku. Předtím uprchl z města vojenský velitel, rytíř von Kreustrager, který jediný nabádal prchající německé vojáky k odporu. Osvobození města proběhlo klidně a beze střelby. Správu osvobozeného města převzal dentista Emil Neubert, Čech, který zůstal po celou dobu okupace v Železné Rudě. Již 3.5.1945 vzrostla americká posádka ve městě na 2500 mužů. Železná Ruda byla doslova přelidněna a počet obyvatel vzrostl až na 16 000. Kromě stálých obyvatel, americké vojenské posádky a uprchlíků se například v německé škole tísnilo na 500 italských vojáků. Po šest měsíců prožívalo město pravé stěhování národů. Od září 1945 se v Alžbětíně soustřeďovali Němci ve sběrném táboře k odsunu. Do města se vraceli Češi a čeština začala poprvé v dějinách města převládat.

Obyvatelstvo bylo v prvních poválečných letech neustále v pohybu. Noví lidé si těžko zvykali v novém prostředí a pokud nenacházeli vhodná zaměstnání, vraceli se zpět do vnitrozemí.

V letech 1946-47 probíhaly v Železné Rudě týdenní slavnosti nazvané Železnorudské umělecké léto, ve kterém účinkovali tehdejší přední umělci, hlavně z Prahy. Např. Zdeněk Štěpánek, Jaroslav Vojta, Rafael Kubelík aj. S nimi účinkovalo i nově založené městské ochotnické divadlo. Tato tradice se bohužel neuchovala.

Únorové události roku 1948 proběhly ve městě v klidu. Počet členů v Komunistické straně vzrůstal, proto byly později vytvořeny tři místní organizace v čele s místním vedením strany. V přímé souvislosti s převzetím moci komunisty v únorovém převratu 1948 bylo na Šumavě uzavření hranice se sousedním Bavorskem a jižněji i s Rakouskem.

Začátkem roku 1951 bylo posunuto tzv. hraniční pásmo dále od státní hranice a Železná Ruda a Špičák byly do něj zahrnuty. Začalo postupné vysídlování tzv. nespolehlivých lidí, jiní odcházeli sami. Obyvatelstva ubývalo a po hospodářské stránce nastal úpadek. Propustky příbuzným, kteří chtěli navštívit své blízké, byly vyřizovány velmi těžko nebo vůbec. V únoru 1951 již bylo na hranicích SRN a Rakouska 16 000 pohraničnicků. Nejméně vzdálenější byla hranice s Bavorskem. Byly vytvořeny vojenské prostory a obyvatelé, kteří na tomto území žili, byli vystěhováni a osady, vesničky, městečka byly srovnány se zemí. 1.2. 1953 bylo zrušeno vlakové spojení do hraniční stanice Alžbětín a provoz na hraničním nádraží byl ukončen. Celní úřad byl zrušen a na nádraží byly zadrženy všechny kontaktní body se Západním Německem. Ve městě byly postupně rušeny drobné řemeslnické dílny, zanikla spořitelna a zrušeno bylo noční telefonní spojení. Mnozí obyvatelé opouští v té době město a zvyšuje se opět počet neobydlených domů.

Začíná se zase stavět

V r. 1957 je zahájen provoz pobočky n.p. Okula Nýrsko v Železné Rudě. Tento rok se opět navrácí hraniční pásmo až ke státní hranici. Špičák i Železná Ruda jsou opět zpřístupněny. Po této radostné události se do obou obcí navrácí turistický ruch. A s turistikou přichází zase rozvoj a prosperita. Poškozené a chátrající objekty získávají různé národní podniky a upravují je na rekreační střediska pro své zaměstnance. V r. 1961 je postaven první lyžařský vlek na Bel-

vederu. Stával tam i skokanský můstek. Později byly na Železnorudsku vybudovány i jiné lyžařské vleky. Na přelomu šedesátých a sedmdesátých let byla postavena a zprovozněna sedačková lanová dráha Špičák-Hofmanky-Pancíř.

V r. 1962 je násilně ukončen provoz pivovaru v Železné Rudě. Téhož roku získává Železná Ruda statut Města. Život města plyne poměrně klidně. 21. srpna 1968 vstoupila na Československé území okupační vojska Varšavské

smlovy. Do Železné Rudy přijelo několik obrněných transportérů. Byly zastaveny před prvním viaduktem do Alžbětína důstojníci československé Pohraniční stráže s tím, že v blízkosti pouhých dvou kilometrů se nachází hranice se Západním Německem. V důsledku politických změn museli někteří obyvatelé města změnit svá zaměstnání nebo dokonce byli ze svých zaměstnání vyhozeni (důstojníci, učitelé, inženýři atd.).

Na začátku 70. let se staví nové hotely a rekreační střediska, čímž vznikají nové pracovní příležitosti pro místní i nově přichozí obyvatelstvo. Řeší se i otázka bydlení, a tak je započata výstavba rodinných i panelových domů. Od poloviny 70. let se znovu zvýšil zájem turistů o Železnorudsko. Do roku 1989 byla na Železnorudsku v letním i zimním období k dispozici celková lůžková kapacita v rekreačních střediscích, hotelích i ubytování v soukromí cca 3500 lůžek.

V souvislosti se sametovou revolucí 17. listopadu 1989 dochází v republice k zásadním politickým i společenským změnám, které samozřejmě ovlivnily i další vývoj Železné Rudy.

*Čerpáno z archivních materiálů
Na zpracování se podíleli:*

Roman Giňa,

Muzeum Šumavy Sušice - Žel. Ruda

Zdeňka Řezníčková,

ředitelka Muzea Šumavy Sušice

Lidmila Kováčsová, učitelka v Železné Rudě

Okénko do Bavorska

Každoroční jízda koní z Bad Kötzingu do Steinbühlu přiláká vždy tisíce diváků a jezdců. Tato tradice se dochovala z roku 1410, kdy se konala první jízda.

Ubytovna HŘIŠTĚ

ve sportovním areálu Za Trati
(v blízkosti fotbalového hřiště TJ Železná Ruda)

- Ubytovat se je možné ve dvou dvoulůžkových a jednom třílůžkovém pokoji
- Sociální zařízení a spícha na každém pokoji
- Společná kuchyňka a lednice
- Možnost uschování jízdních kol, lyží, snowboardů.
- Možnost přistýlky.

Cena 180,- Kč / osobu / noc + poplatky městu
Děti do 3 let ZDARMA

Kontakt: mob. 604 256 481, Dagmar Koblasová

Placená inzerce

Ze života Šumavy: Mezi Markomany a Bóji, 7. část

Autor: Julius Komárek,
český učitel, vědec, spisovatel
K vydání připravil:
Josef Růžička, Plzeň

Julius Miloš Komárek (15. srpna 1892, Železná Ruda - 7. února 1955, Praha) vystudoval gymnázium v Klatovech a odmaturoval zde roku 1911. Pokračoval ve studiích přírodních věd na filosofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V roce 1919 habilitoval a od roku 1932 byl řádným profesorem zoologie a přednostou II. zoologického ústavu Karlovy univerzity. Když byl 31. října 1921 zřízen v Praze Výzkumný ústav lesnický, byl jeho vedením pověřen profesor Komárek a vedl jej až do roku 1945. Důvodem pro založení ústavu byla kalamita přemnožení bekyně mnišky. Ze své funkce jako první v střední Evropě nařídil letecké práškování proti mnišce a sosnokazu (1926, 1932). Svě zkušenosti a znalosti podal v 200 svých odborných publikací a časopisech, které se týkaly lesnictví, lékařství, myslivosti, ochrany přírody a rybářství. Byl jedním z iniciátorů zřízení národních parků v Tatrách a na Šumavě.

Abych však tomuto vzdělanému národu šumavských Bójů neublížil, musím říci, že formy myšlení mých horalů byly zcela jiné než u ostatních současných národů evropských. Zdálo se mi vždycky, že mají velice málo abstraktních představ a že jejich formy myšlení se pohybují v rámci věcí pouze konkrétních. Bylo proto značně obtížné s nimi mluvit i jejich rodnou

řeči, protože člověk stavěl mimovolně věty způsobem jim nesrozumitelným. Usmívali se sice naivně, ale bylo znát, že postup myšlení Evropana je jim nepochopitelný. Bylo to vidět na každém kroku.

Potkal-li jsi čistokrevného Bóje z osamělých horských lazů, nesměl jsi jej oslovit delší větou větou. V takovém případě nepochopil, uleknul se a s nějakým zabručáním šel dál. Nebylo možno například se optat: "pit sé, geit to de Weg noch Kohlheim rechts oder links bom Kreic." Bylo by to zásadní chybou. Nikoliv. Bylo nutno začít tak, aby se postup myšlení u něj konkrétně vyvinul. Tedy: "Sé, hern sé," načez odvětil: "Jó, tes jó." Pak musela nastat tato myšlenková příprava: "Sé, geit to e vég." Odpověď byla již usměrněna: "Jó, e vég is šo tó." Tak bylo nutno pokračovat od jednoho konkrétního bodu ke druhému, až byl tázanému cíl otázky zcela jasný. Tehdy se objevila ve tváři Bóje skutečná radost, že mohl posloužit. Když jsem toto tajemství rozhovoru objevil, bylo mně již lehké se s domorodci domluvit. Nějaké rozhovory souvislé neb delší, jmenovitě rozhovory jiné než o krávách, dříví, počasí a úrodě, nebyly možné. Váš bójský partner se obvykle záhy duševně vysílil, zmlkl a byl konec.

Je pochopitelné, že při odporu k zbytečným tlachům, jaké vedeme dnes v lidské společnosti, kde téměř každý náš čin je opředen spoustou řečí, nemohl se u Bójů rozvinout nějaký sklon k hudební řeči a tím ani ku zpívání. Tito lidé spontánně nezpívali, jak to bývá zvykem na venkově

při společné lehké práci nebo na pastvě. Pokud se v době přijímání alkoholu při slavnosti kirvei zpívalo, byly to písně donešené z Bavor. Školní a kostelní zpěvy byly samozřejmě umělé; ty prvé skládal pan učitel Bimastl ve formě sentimentálně umravňující. Když byly děti samy, nezpívaly písně školní, nýbrž řvaly na pastvě jako vřešťání ráno na rovníku. Přesto však jsem zastihl bohem posvěceného básníka, který si zticha zpíval vlastní skladbu, když se vracel od milé večerním lesem. Uvádím jen jednu strofu, ne pro její hlubokou poetičnost, ale abyste viděli zvláštnosti tehdejší bójské řeči:

*Da Guku is gšeket Kukačka je strakatá
hot oval blo feis má vždycky nohy modré
vei is den de himlišo proč je ta nebeská
liabšaft so seis láska tak sladká.*

Nehledíme-li na vážnou okolnost, že kukačka nikdy modré nohy nemá a že její spojení s nebeskou láskou je plno hluboké ironie, musíme uznat, že i mezi Bóji byli tací, kteří se množili za přispění lásky a poezie. Byly tu i případy lásky nešťastné, což ukazovalo, že Bójové aspoň v mládí podléhali něžným citům, ačkoliv se to zdá neuvěřitelné. Ukazuje to následující sloka:

*Dos šteigl vos i Stezickou, kterou
kštign bi jsem chodil
dos štega nima už chodit nebudu
dos deandla voi i děvče, které jsem
kliabt ho miloval
dos liave nima už milovat nebudu.*

Smutný výlet

Není pochyb o tom, že jezero Laka má mezi turisty dobrý zvuk a že tedy patří mezi atraktivní a navštěvovaná šumavská místa. Za nejhezčí trasu z Prášil k tomuto jezeru považují červenou turistickou trasu podél Prášilského potoka, přes Frantův most, bývalý Gsenget, Horní Ždánidla a Zlatý stoleček. Tato cesta nabízí nejen pohodový úsek podél potoka, ale i rozhledy do vnitrozemí, Bavorska a budeme-li mít štěstí na počasí, uvidíme i Alpy.

V parném červencovém dni jsme vyrazili z Prášil a po třech kilometrech podél potoka

opouštíme za Frantovým mostem stinné údolí. Po kilometrovém stoupání podél státní hranice přicházíme do jedné z nejzapadlejších oblastí Šumavy, kdysi obydlených Horních Ždánidel a Gsengetu. Vystoupáme k odpočívadlu a po krátkém klesání nás překvapí zásadní změna dosud malebné krajiny. Zelený les nahrazuje oblast suchého lesa, která vede od cesty až k souběžné státní hranici a bude nás doprovázet po celou zbývající téměř čtyřkilometrovou cestu až k jezeru Laka. Suchý les i vykácená místa jsou zde již od loňského roku, nové jsou však stále se zvětšující plochy mrtvého lesa vpravo, zasahující až do vzdálenosti 300m od cesty. Jediná zelená místa v této oblasti tvoří mladší porosty, dosud vzdorující kůrovcové zkáze.

Suchý les

V zatáčce před vrcholem stoupání jsou, pravděpodobně z důvodů bezpečnosti turistů, čerstvě pokácené suché stromy a to až do vzdálenosti 20m od cesty. Hladký řez na pařezu a stopy přejezdů po pásech přes příkop svědčí o tom, že byla pro kácení jednotlivých stromů použita ta nejtěžší technika. Pod poraženými smrky a v kolejkách po těžkých strojích jsou torza tolik na Šumavě potřebných mladých listnáčů. Pro úplnost

kulisy a zachování divadla pro návštěvníky je třeba ještě po bavorském vzoru opatřit pařezy a padlé kmeny několika řezy motorovou pilou tak, aby byla vytvořena představa rozštípaných kmenů, tak jako je tomu u Pramenů Vltavy a na Březníku.

Vyvrcholení divadla zmaru se objeví po dosažení stoupání v místě zvaném Zlatý stoleček. Suchý les a džungle padlých stromů dosahuje vlevo od cesty až k dva kilometry vzdálené Plesné. Vpravo od cesty, po Kyřillu nezpracované padlé smrky s obrovskými vyvrácenými kořenovými koláči, připravily podmínky pro kůrovce tak, že stále se rozšiřující oblast suchého lesa dosahuje až k úpatí Ždánidel. Paradoxně zde působí tabulky, zakazující turistům vstup mimo cestu. Při veškeré fantazii si nedovedu představit, kterého blázna by napadlo vstupovat do této „divočiny“ a co by ještě v této oblasti mohlo přírodě ublížit. Naše rozjímání přerušuje

Nové holiny v oblasti jezera Laka

kamion naložený dřevem, pokrývající nás prachem a supící se svým nákladem oblastí, která byla ještě do poloviny července veřejnosti uzavřena z důvodů ochrany přírody. Největší překvapení nás však čeká před jezerem Laka, kde vpravo od cesty pilně pracuje na vytvoření obrovské holiny několik harvestorů, dvě lanovky a další technika. Stohy převážně zdravých smrkových kmenů, čekající na odvoz, lemují cestu. To nejsou stromy, které zemřely stářím jak proklamují ideologové správy národního parku využívající citaci z Klostermanna „zetlí ten, zetlí

onen, jeden po druhém a padne, na jeho místo jiný postoupí a zmohtne.“ To jsou tisíce stromů, které byly před nedávnem ještě zdravé a uhnuly v důsledku nezvládnuté kůrovcové kalámity nastartované neuváženým rozhodnutím o nezasahování proti kůrovci. Rozhodnutím, které mělo šokově ozdravit monokulturní Šumavu a přispět k návratu přirozených lesů, ale které paradoxně udělalo ze Šumavy továrnu na dřevo.

Zbytek cesty k jezeru je pro turisty odkloněn suchým lesem. Uzavřena je i modrá turistická cesta od jezera na bývalou Starou Hůrku, protože je používána kamiony pro svoz dřeva. Odklon trasy pro turisty je veden po žluté značce, podél bývalého vodního kanálu až na Rudskou křižovatku. Tuto kdysi idylickou cestu pod vysokými stromy změnila těžká stroje na rozježděnou stezku, kterou lemují vlevo i vpravo vykácená místa a skupinky pro kácení označených stromů, které ještě tento osud čeká. Další velké úložiště se stohy kmenů pod Rudskou křižovatkou nás již zastihuje ve stupni apatie. Náladu nám může vylepšit jen krásná alej původních javorů a lip před bývalou Starou Hůrkou a dobrovolnými nadšenci obnovená kaple a základy původního kostela.

Zbytek cesty do Prášil můžeme jen přemýšlet o posedlosti, která ve jménu ochrany přírody takto mění k nepoznání krajinu, která byla v roce 1991 vyhlášena národním parkem právě proto, že představovala ve Střední Evropě nejucelenější plochu zeleného, byť monokulturního lesa.

Problémy na Šumavě trvají dlouho, veřejnost je již unavena, protože se také obtížně v celé problematice orientuje. Na jedné straně je nabádána k záchraně Šumavy a na druhé straně je ujišťována, že na Šumavě je vše pod kontrolou a žádná katastrofa nehrozí. Možná je také problémem v tom, že to, co jedni vidí jako zkázu lesa, je pro druhé vítězství jejich teorií. Takže si počkejme 100 – 120 let na novou zdravější a původní přírodě bližší Šumavu.

František Nykles – Šumava. Autor je bývalý předseda obcí Národního parku Šumava a šumavský turista

Kontakty:
Hotel Čertův mlýn
Špičák 132
340 04 Železná Ruda
 Tel.: +420 376 397 380
 Mobil: +420 602 707 075, 095
 www.hotelcertuvmlyn.cz
 recepcie@hotelcertuvmlyn.cz

Krytý vyhřívaný 12 m dlouhý
PLAVECKÝ BAZÉN
 Těšíme se na Vaši návštěvu!
Každý den 7.00 – 21.00 hodin

Placená inzerce

VOLBY do zastupitelstev obcí v roce 2010 – INFORMACE:

Volby do zastupitelstev obcí budou probíhat ve dnech 15. října – pátek od 14.00 hod. do 22.00 hod. a v sobotu 16. října od 8.00 hod. do 14.00 hod. podle zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně a doplnění některých zákonů, a dále podle vyhlášky MV č. 59/2002 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 491/2002 Sb.

Ve volbách do zastupitelstev obcí **jsou oprávněnými voliči pouze státní občané ČR s trvalým pobytem v obci, kteří nejpozději ve druhý den voleb dosáhnou věku nejméně 18 let.**

Na voličské průkazy se ve volbách do zastupitelstev obcí **n e v o l í!**

Městský úřad Železná Ruda – správní odbor provádí registraci kandidátních listin pro volby do zastupitelstva Města Železná Ruda.

Registrační úřad zveřejnil na úředních deskách potřebný počet podpisů na petice k podpoře kandidatury nezávislých kandidátů a jejich sdružení, a to: **nezávislý kandidát: 92**

sdružení nezávislých kandidátů: 160

Kandidátní listiny podávaly volební strany registračním úřadům do úterý 10. 08. 2010.

Městský úřad Železná Ruda, správní odbor-registrační úřad (dále jen registrační úřad) předal kopie podaných kandidátních listin Českému statistickému úřadu.

Registrační úřad dále přezkoumal kandidátní listiny do 18.08.2010; v případě závady na kandidátní listině vyzve do 18.08.2010 volební stranu k odstranění této závady. Pokud volební strana závady neodstraní, rozhodne registrační úřad ve lhůtě 48 dní přede dnem voleb o škrtnutí kandidáta na kandidátní listině (§ 23 odst. 2 zákona o volbách), o odmítnutí kandidátní listiny (§ 23 odst. 3 písm. b) zákona o volbách) nebo pokud kandidátní listina nespĺňuje náležitosti podle zákona o volbách o registraci kandidátní listiny (§ 23 odst. 3 písm. a) zákona o volbách).

Proti odmítnutí kandidátní listiny, škrtnutí kandidáta na kandidátní listině nebo proti provedení registrace kandidátní listiny se může volební strana, která podala kandidátní listinu, a u škrtnutí kandidáta, i tento kandidát, domáhat do 2 pracovních dnů od doručení rozhodnutí (za doručení se rozhodnutí považuje třetím dnem ode dne vyvěšení na úřední desce registračního úřadu) ochrany u příslušného krajského soudu.

Pro odstranění závad na kandidátní listině je termín 23.08.2010 (pondělí); pro vydání rozhodnutí o škrtnutí kandidáta na kandidátní listině, registraci a odmítnutí kandidátní listiny do 28.08.2010 (sobota).

Do 28.08.2010 Registrační úřad informuje starostu obce o registraci kandidátních listin.

O dalších úkonech vyplývajících ze zákona o volbách i o jejich plnění Vás budeme co nejpodrobněji informovat v dalším čísle „Zpravodaje“ za MěÚ Železná Ruda, správní odbor Caroline Zahradníková

ZÁPADOČESKÉ KONZUMNÍ DRUŽSTVO SUŠICE
uvádí

Víme, co vám chutná!
Kupujte místní, kvalitní a ověřené výrobky

Proč?

- **Je to normální** - konzumujeme kvalitní potraviny, na které jsme léta zvyklí
- **Je to ekologické** - zboží je dopraveno na kratší vzdálenost, tím šetříme životní prostředí
- **Je to ekonomické** - kratší vzdálenost = nižší náklady na dopravu = nižší cena za kvalitní zboží
- **Je to sociálně odpovědné** - podporujeme vytváření pracovních míst a rozvoj místních firem, daně zůstávají v regionu
- **Je to fér** - není nám lhostejné, odkud pro vás kvalitní potraviny dovozíme

COOP VŠECHNO DOBRÉ

Železná Ruda Obchodní dům, ulice 1. Máje **coop TIP**

ZÁKAZNICKÁ linka 800 175 684 zdarma

Daš informace na www.zkdsusice.cz

RODINNÝ PENZION HABR, Železná Ruda
Vás zve na 3. ročník cyklo-turistické akce

OKOLO ŽELEZNÉ RUDY

11. září 2010

Program: 7 - 13 hodin - registrace účastníků
12 - 16 hodin - doplňkový program
13 - 18 hodin - vydávání pamětních listů
16 - 22 hodin - posezení u hudby
Občerstvení zajištěno od 7.00 do 22 hodin

Trasy • pěší - 6 rodná - 15 - 30 km • cyklo 30 - 55 km

Podrobné informace na www.pkvylet.cz

sponzoři

Placená inzerce

Železnorudský zpravodaj. Vydává město Železná Ruda, Klostermannovo nám. 295, 340 04 Železná Ruda. Registrováno Min. kultury pod číslem MK ČRE 11849. Elektronická verze: www.sumavanet/zeleznaruda/zpravodaj. Redakční rada: Radovan Holub, Věra Drahorádová, fotografie Václav Chabr; záchranný systém: Michal Jandůra, Filip Brož, příjem inzerce: Věra Drahorádová; e-mail: ve.dra@seznam.cz. Náklad 1400 výtisků. Uzávěrka: 5. každého měsíce. Redakce si vyhrazuje právo na krácení příspěvků.